ELISABETH KÜBLER-ROSS

DESPRE MOARTE ŞI DESPRE VIAŢA DE DUPĂ ACEEA

VIAŢA ŞI MOARTEA

Mulţi oameni spun: „Doamna doctor Ross a văzut pe prea mulţi murind. Acum începe să fie deja puţin ciudată. ” Părerea , pe care o au alţi oameni despre d-voastră, este problema pe care alţi oameni o au şi nu d-voastră. Este foarte important de ştiut. Dacă aveţi o conştiinţă bună şi vă faceţi lucrul cu dragoste, atunci veţi fi scuipat şi vi se va face viaţa grea. Şi zece ani mai târziu primiţi 18 titluri de onoare a doctorilor, pentru tot aceiaşi lucrare.

Dacă stăm mulţi ani lângă patul de moarte a copiilor şi a oamenilor mai în vârsta, dacă îi ascultăm şi îi luăm în seama cu adevărat, se va observa dacă ei ştiu, ca moartea e aproape. Vă spune cineva deodată la revedere, când d-voastră nici nu vă gândiţi, ca moartea s-ar putea instala în curând. Dar dacă nu alungaţi afirmaţia de la d-voastră şi rămâneţi lângă el, aşa vă va spune cel pe moarte totul, ce doreşte să destăinuie. Când moare acel bolnav, aveţi totuşi o presimţire bună, ca poate aţi fost singura persoană, care aţi luat în serios cuvintele sale.

În toată lumea am studiat douăzeci de mii de cazuri, care au fost declaraţi ca fiind clinic morţi şi care după aceea au fost rechemaţi înapoi în viaţă. Unii se trezesc pe cale naturală, alţii doar după măsurile de salvare.

Eu doresc să vă spun în sumar, ce întâmplare trăieşte fiecare om în clipa morţii. Şi această întâmplare este generalizată, deci fără nici o legătura, dacă sunteţi un băştinaş din Australia, un hindu, un musulman, catolic sau fără credinţă; nu are de fel nici o legatură cu vârsta sau cu statutul economic. Căci aici este un drum cât se poate de natural, cum este şi naşterea un drum natural a omenirii.

Intâmplarea morţii este aproape identică cu cea a naşterii. Este o naştere într-o alta existenţă, care poate fi dovedită foarte uşor. Două mii de ani s-a căutat după ea, pentru a < crede > în lucrurile de apoi. Pentru mine nu mai este o chestiune de credinţă, ci un lucru al cunoaşterii. Şi eu vă spun cum ajungeţi la această cunoaştere, bineânţeles, dacă doriţi să ştiţi. Dacă nu vreţi să ştiţi, nu joacă absolut nici un rol. Când aţi murit odată, veţi afla şi aşa. Şi atunci eu stau acolo şi mă bucur în special de aceia, care spun acum: „Săraca doamnă doctor Ross! “

În clipa morţii sunt trei nivele. Dacă acceptaţi limba, care o folosesc şi la copii mici care sunt pe moarte şi care de exemplu o folosesc şi în scrisoarea-Dougy, atunci vorbesc despre aceasta, ca moartea corporală a omului, este identică cum putem observa la un fluture care se debaraşează de coconul său. Coconul împreună cu larva sa, este trecătorul trup al omului. Acestea însă nu sunt identice cu d-voastră, ele sunt o casă trecătoare, dacă puteţi să vă imaginaţi aşa. A muri, înseamnă numai a se muta într-o casă mai frumoasa, dacă am voie să spun aşa simbolic.

Imediat ce coconul, fie prin sinucidere, crimă, infarct sau printr-o boală cronică, este indiferent cum, defectat ireparabil, atunci îi va da liber fluturelui, adică sufletului vostru. Pe această a doua treaptă - vorbind simbolic - ce fluturele d-voastră a părăsit corpul pământesc, veţi avea întâmplări importante, pe care trebuie să le ştiţi, ca să nu mai aveţi niciodată teamă de moarte.

Pe treapta a doua sunteţi alimentat cu energie psihică, în timp ce pe prima treaptă sunteţi alimentat cu cea fizică. Pe prima treaptă mai necesitaţi un creier funcţionabil, deci o conştienţă trează, pentru a putea comunica cu semenii săi. Imediat ce acel creier sau cocon este prea stricat, nu mai aveţi conştiinţa trezită. În clipa, în care vă lipseşte aceasta, unde coconul este aşa de atins, încât nu puteţi nici sufla, nici pulsul sau măsurarea valurilor creierului, se află deja fluturele în afara coconului său, ce nu trebuie neapărat să însemne, ca sunteţi deja mort, aceasta înseamnă, că coconul nu mai funcţionează. Cu părăsirea coconului, ajungeţi pe treapta a doua, care este condusă de energia psihică. Energia psihică şi cea fizică, sunt singurele două energii, pe care le poate manipula omul.

Cel mai mare cadou, care le-a dat Dumnezeu oamenilor, a fost decizia liberă. Şi această decizie are din toate vieţuitoarele, numai omul. Aşa aveţi şi alegerea, să folosiţi aceste energii negativ sau pozitiv. Aceasta înseamnă, că ambele vieţi în trup, pot fi negative sau pozitive. Imediat ce deveniţi un fluture liber, aceasta

înseamnă, îndată că a ieşit sufletul din corp, veţi observa în primul rând, că observaţi totul, ce se întâmplă la locul morţii d-voastră, în salonul de spital, la locul accidentului sau unde v-aţi lăsat corpul. D-voastră nu mai le memoraţi acestea cu creierul, ci cu o nouă recunoaştere. Inregistraţi totul şi aceasta într-un timp, în care nu aveţi puls şi nici un fel de habar, în unele cazuri chiar şi în absenţa înregistrării undelor emise de creier. D-voastră ştiţi exact, ce spune şi cum se comportă fiecare. Şi după aceea veţi putea spune exact, ca de exemplu, că a fost nevoie de trei drujbe pentru a scoate corpul din vracul de maşină. Au fost şi oameni, care ne-au numit şi numerele maşinii, care i-a lovit şi a fugit de la locul accidentului. Ştiinţific nu se poate explica, ca cineva care nu mai are frecvenţe la creier, mai poate citi numărul maşinii. De la noi, oameni ai ştiinţei, se cere supunere. Noi trebuie să acceptăm supus, că sunt multe milioane de lucruri, pe care încă nu le putem înţelege. Dar aceasta nu înseamnă, ca aceste lucruri, numai că nu le putem înţelege, nu şi există şi ar putea fi reale.

Dacă aş sufla acum într-un fluier de câini, nu aţi auzi, în timp ce fiecare câine ar auzi aceasta. Aceasta este motivul, că auzul omenesc nu este făcut pentru auzitul acestor frecvenţe ridicate. Aşa nu poate vedea orice om, sufletul, care a paşit din corp, în timp ce sufletul poate înregistra toate undele pământeşti, aşa încât să înţeleagă ce se petrece la urgenţă în spital, sau oriunde altundeva.

Mulţi oameni îşi părăsesc trupul în timpul unei operaţii şi se uită într-adevăr la ea. Aceasta să le fie tuturor medicilor şi asistentelor conştient. Aceasta îndeamna ca, dacă pacientul este inconştient, să vorbească despre lucruri, de care cred, ca inconştientul le-ar putea aude. Este trist ce se spune, în prezenţa inconştienţilor, când aceia pot auzi totul.

Trebuie să ştiţi , ca dacă vă puneţi la patul tatălui sau al mamei care este pe moarte şi se află într-o comă adâncă, aude tot acea femeie sau acel bărbat, ce spuneţi d-voastră. Şi atunci nu este în nici un caz prea târziu pentru a spune: „Îmi pare rău“, „Te iubesc” sau ce doriţi d-voastră să spuneţi. Pentru astfel de cuvinte nu este niciodată prea târziu, chiar şi după deces nu, că cei decedaţi încă mai aud ce doriţi să spuneţi. Deci puteţi şi atunci să vă < rezolvaţi treaba > , chiar şi atunci dacă a murit cu zece, douăzeci de ani în urma, pentru a putea scăpa de vină şi a putea trai în linişte mai departe.

Pe această a doua treaptă, va observa < decedatul > , dacă am voie să mă exprim aşa, că este întreg. Oameni care sunt orbi, pot vedea iar şi cei ce sunt surzi pot auzi. Pacienta mea cu multiplă-scleroză, care se mişcă numai cu scaunul cu rotile din loc şi care avea dificultăţi cu vorbitul, mi-a spus după întoarcerea din apropierea morţii despre prima ei întâmplare foarte fericită: „Doctor Ross, eu am dansat iar. ” Şi are de-a face cu mii în scaunul cu rotile, care în sfârşit pot iar dansa. Când se întorc înapoi, se află bineânţeles, iar în corpul lor bătrân şi bolnav.

Inţelegeţi deci, ca această întâmplare în afară corpului este îmbucurătoare. Fetiţele micuţe, care şi-au pierdut părul în consecinţa tratamentului pentru cancer, îmi spuneau după o asemenea întâmplare prima oară: „Eu am avut iar buclele mele frumoase. ” Femei cărora le-a fost amputat sânul, îl aveau iar. Sunteţi iarăşi întreg. Sunteţi perfect.

Mulţi dintre colegii mei sceptici spun: „Are de-a face cu un proiect al unei dorinţe de vis. ” Cinzeci şi unu de procente din toate cazurile a fost de moarte neaşteptată. Şi eu nu cred, ca cineva merge la lucru şi visează, că este în proprietatea a amândoua picioarele, când traverseaza strada pe jos. Şi deodată după un accident grav, vede de la corpul său smuls un picior pe stradă şi totuşi este în proprietatea a amândouă picioarele.

Pentru un om sceptic, aceasta nu este o dovadă. Şi pentru a calma puţin pe cei neâncrezători, am făcut un proiect de ştinţă cu oameni nevăzători, la care noi ne-am pus singuri condiţia, a menaja nevăzătorii care sunt de cel puţin zece ani fără vedere. Şi aceşti nevăzători, care au avut o întâmplare în afară corpului şi s-au întors înapoi, pot să vă povestească în detaliu, ce fel de culori şi ce fel podoabe au avut ei la acea vreme, ce fel de cravată sau pulovar cu forme au avut. Dumneavoastră înţelegeţi ca aici nu este vorba de ceva ce se poate inventa. D-voastră puteţi foarte bine dovedi aceste lucruri, dacă răspunsul nu vă inspiră teamă. Dar dacă vă este frică, atunci veniţi la mine ca acei neâncrezători, care mi-au spus, că această întâmplare în afară corpului este rezultatul a insuficienţei de oxigen. Da, dacă aici este vorba numai de lipsa de oxigen, atunci aş prescrie la toţi pacienţii mei orbi, lipsa de oxigen. Intelegeţi d-voastră? Când cineva nu vrea să ştie adevărul, atunci vine cu o mie de argumente. Şi aceasta este iar o problemă. Nu trebuie să încercaţi să puneţi alţi oameni pe drumul cel bun. Când aceia vor muri, o vor ştii cu siguranţă.

Pe a doua treaptă observaţi şi lucrul, ca nici un om nu poate muri singur. Când se iese afară din corp, ne aflăm într-o prezenţă, în care nu mai există nici un fel de timp, la fel cum acolo nu se mai poate vorbi de spaţiu şi distanţă, în măsurătorile noastre, căci acestea sunt fenomene pământeşti. Moare de exemplu un american tânăr în Vietnam şi se gândeşte ulterior la mama sa în Washington şi trece peste mii de kilometri, cu puterea minţii şi este într-o clipă la mama sa. Pe acea de a doua treaptă nu există nici o barieră de distanţă. Acest fenomen s-a prezentat multor pământeni, când deodată le-a fost limpede, ca cineva, care locuia foarte departe, s-a aflat deodată la ei. Şi o zi mai târziu primesc un telefon, sau o telegramă în care li

se aduce la cunoştinţă, ca acel om a murit multe sute şi mii de kilometri în depărtare. Aşa oameni sunt bineânţeles foarte intuitivi, căci în mod normal nu se ia la cunoştinţă aceste vizite.

Pe aceasta treaptă observăm şi faptul, ca nici un om nu poate muri singur, nu numai, că decedatul este în posibilitatea de a vizita oricare om, ci şi de aceea, că oameni, care au murit înaintea lor şi care au ţinut la ei, îi aşteaptă întotdeauna. Şi cum timpul nu există, ar putea ca cineva, care la douăzeci de ani a pierdut un copil, iar după nouăzeci şi nouă de ani a urmat moartea sa şi să-şi întâlnească copilul încă copil, căci pentru ceilalţi de pe cealaltă parte un miunt, de exemplu, poate fi timpul nostru a o sută de ani.

Şi ce spune biserica copiilor mici, în legătură cu îngerul păzitor, este bazat pe adevăr, căci este dovedit deasemenea, ca fiecare om este condus de fiinţe spirituale de la naşterea sa până la moartea sa. Fiecare om are asemenea conducători, dacă credeţi în aceasta sau nu, dacă sunteţi iudeu sau catolic sau fără nici o religie, nu joaca absolut nici un rol. Căci acea dragoste este necondiţionată, de aceea primeşte fiecare om conducătorul său. Are legatură cu acei conducători, carora copii mei micuţi le spun < camarazi de joacă > şi ei sunt reali. Dar după ce ajung în clasa întâia, spun părinţii lor imediat: „Eşti acum un băiat mare. Tu mergi acum la şcoală. Acum nu se mai joacă aşa jocuri copilăresti. ” Aşa se uită de < camarazii de joacă > , până când stăm întinşi pe patul de moarte. Şi atunci spune o femeie bătrână pe patul de moarte deodată: „Aici este el iar. ” Şi pentru că ştiu despre ce vorbeşte ea, o întreb pe acea femeie, dacă mi-ar putea povesti cele întâmplate. Imediat mi-a explicat: „Ştiţi d-voastră, când am fost eu mică, s-a aflat tot timpul în preajma mea. Dar eu am uitat cu totul de existenţa sa. ” Şi o zi mai târziu moare fericită, ca cineva, care ia fost drag, a aşteptat-o.

În general sunteţi aşteptat de persoana, care v-a iubit cel mai mult. Acea persoana vă iese întotdeauna prima în cale. Când moare un copil mic, de doi până la trei ani de exemplu, a căror bunici, părinţi şi celelalte neamuri se afla încă pe pământ, este de obicei îngerul păzitor, care îi aşteaptă, sau sunt aşteptaţi de Iisus sau de o altă figură religioasă. Nu mi s-a întâmplat până acum niciodată, ca un copil botezat evangelic în minutele sale înainte de moarte să o vadă pe Maria, în timp ce ea a fost remarcată de foarte mulţi copii catolici. Aici nu este vorba de discriminare, căci foarte simplu, d-voastră veţi fi aşteptaţi pe cealaltă parte de cei care au avut cel mai mare rol în viaţa d-voastră.

Când am deveniti conştienţi de refacerea completă a trupului pe această a doua treaptă şi aveţi voie să vedeţi pe cei dragi, atunci veţi deveni conştienţi, ca moartea este numai o trecere într-o nouă formă de viaţă. Lăsăm înapoi formele pământeşti, căci nu mai avem nevoie de ele. Şi înainte de a pune jos corpul şi a lua forma care o avem pentru veşnicie, mergeţi printr-o fază de trecere, care este însemnată în totalitate de factori lumeşti. Poate fi vorba de trecerea unui tunel sau a unei porţi sau trecerea unui pod. Eu, fiind elveţiancă, am avut voie să trec peste un pasaj din Alpi. Fiecare primeşte cerul care şi-l imaginează. Şi bineânţeles pentru mine este Elveţia cerul, în care se află bineânţeles munţi şi flori din Alpi. Da, eu am avut voie să trec peste un minunat pasaj de munte, a cărui câmpii erau aşa de pline de flori colorate, ca mi se părea ca era un covor persan.

Şi atunci, după ce aţi trecut pasajul sau tunelul, străluceşte la capăt o lumină. Şi aceasta lumină este mai albă decât albul, străluceşte tare. Şi cu cât mai tare vă apropiaţi de lumină, veţi fi tot mai plini, de nedescris, de dragoste necondiţionată, care nici nu vă o puteţi imagina. Nu există cuvinte pentru aceasta.

Dacă cineva a avut o experienţă în apropierea morţii, are voie numai puţin să se uite la acea lumină. Şi imediat trebuie să se întoarcă înapoi. Dar dacă muriţi, eu vorbesc de moartea definitivă, se întrerupe legătura între cocon şi fluture, care se poate da ca exemplu tăierea cordonul ombilical < snurului de argint > . După aceasta nu mai este posibil, de a se întoarce înapoi în corpul pământesc. Dar după aceea nu mai doriţi şi aşa să vă întoarceţi înapoi, căci cine a văzut odată acea lumină, nu mai vrea cu siguranţă să se întoarcă. Şi în acea lumină, vi se arată pentru prima oară, ce ar fi putut deveni omul. Acolo întâmpinaţi doar înţelegere fără condamnare, acolo trăiţi dragostea necondiţionată, care nu se poate descrie deloc. Şi în acel prezent, care mulţi oameni îl descrie cu Hristos şi Dumnezeu, cu dragoste sau lumină, atunci deveniţi conştienţi, ca toată viaţa d-voastră pământească nu este altceva decât o şcoală, o şcoală prin care trebuie să treceţi, pentru a învăţa anumite lucruri şi a trece de diferite examene. Imediat după ce aţi luat diploma, aveţi voie să vă întoarceţi înapoi acasă.

Unii întreabă: „De ce trebuie să moară aşa copii minunaţi? ” Răspunsul este foarte simplu, copii au invăţat în timp foarte scurt, ce trebuie invăţat. Şi aceasta este pentru diferiţi oameni, lucruri cu totul diferite. Un lucru trebuie fiecare să înveţe, înainte de a putea merge înapoi acolo, de unde a venit şi aceasta este dragostea necondiţionată. Dacă aţi invăţat aceasta şi aţi practicat, atunci aţi trecut peste cel mai mare examen.

În această lumină, în prezenţa lui Dumnezeu, sau lui Iisus, sau cum doriţi să-i spuneţi, trebuie să studiaţi din nou toată viaţa pământească, începând din prima zi şi până în ziua în care aţi murit. Cu studierea proprie a vieţii de pe pământ aţi ajuns pe cea de a treia treaptă. Pe această treaptă nu mai sunteţi în proprietatea

prezenței de pe prima treaptă şi nici cu conştiința de pe a doua treaptă. Acum sunteți în proprietatea cunoaşterii. Ştiți cu exactitate fiecare gând, care l-ați gândit cândva în viața d-voastră, ştiți despre fiecare faptă şi fiecare cuvânt pe care l-ați rostit vreodată. Dar această reamintire este numai o parte a cunoştinței întregi. Căci ştiți în fiecare clipă, când vă uitați din nou la toată viața d-voastră, vazând toate consecințele, care se trag din fiecare gând, din toate cuvintele şi din toate faptele, fiind rezultatul lor.

Dumnezeu este dragostea necondiționată. La < revizia > vieții d-voastră, nu îi veți da Lui vina pentru destinul d-voastră, ci veți observa, ca ați fost propriul d-voastră duşman, căci trebuie să vă reproşati, ca ați fost propriul duşman cel mai mare, unde ați lăsat deoparte atâtea ocazii pentru creştere. Acum ştiți, că atunci, când va ars casa sau când vi-a murit copilul, când a fost vătămat soțul sau însuşi d-voastră când ați suferit atacul de cord, atunci erau toate ocazile destinului care aveau de-aface cu creşterea, creşterea pentru înțelegere, creşterea pentru dragoste, creşterea pentru toate lucrurile, pe care mai trebuie să le învățăm. „Şi în loc să profit de ocaziile oferite, ” aşa vă veți compătimi, „m-am lăsat dus de amărăciune de fiecare dată tot mai mult, aşa încât a crescut negativitatea şi furia mea. . . ”

Noi am fost creați pentru o viață simplă, frumoasă şi minunată. Şi eu trebuie să subliniez, ca nu sunt numai în America copii uitați şi bătuti, ci şi în minunata Elveția. Marea mea dorință este, să priviți altfel viața. Dacă priviți viața aşa cum am fost creați, atunci nu ați mai pune întrebarea, care viața ar putea fi prelungită. Atunci nu ar mai întreba nici un om, dacă am eutaniasa pe cineva, pentru a scurta o suferință. Moartea nu trebuie să fie niciodată suferință. Medicina în ziua de astăzi, este aşa de fantastica, ca poate ține un om pe moarte fără nici un fel de dureri. Dacă cei pe moarte sunt fără dureri, uscați şi îngrijiți cu dragoste şi dacă aveți curajul de ai lua acasă - pe toți!, dacă ar fi posibil -, atunci nu ar mai ruga nimeni pentru o seringa.

În timpul ultimilor douăzeci de ani, m-a rugat un singur om pentru a primi injecția. Şi aceasta nu am înțeles eu. Şi eu m-am pus lângă el şi l-am întrebat: „De ce doriți aceasta? ” Imediat s-a destăinuit: „Eu nu vreau. Dar mama mea. Ea nu mai poate privi. De aceea i-am promis, să rog pentru o seringă. ” Bineânțeles am vorbit după aceea cu mama şi am ajutat-o. Intelegeți, nu era ura, care a împins-o la acest act de disperare, dar i-a fost deja prea mult. Nici un om care este pe patul de moarte nu va ruga pentru o seringă, dacă este îngrijit iubitor şi dacă îl ajutați, să-şi rezolve lucrurile restante.

Vreau să menționez, că este pentru mulți o binecuvântare, dacă au cancer. Nu vreau să minimalizez celelalte neplăceri, care au de-a face cu boala cancerului. Dar vreau să vă atrag atenția, ca există sute de mii de alte boli mai rele decât cancer. Am avut pacienți cu scleroză totală, cu o boală neurologică, la care priviți, cum paralizați până la gât. Nu mai puteți respira, nu mai puteți vorbi. Nu ştiu dacă vă puteți imagina, cum este, să fi paralizat până la cap. Nu se poate nici să scrii, nici măcar nu se poate vorbi. Dacă cunoaşteți astfel de oameni, informati-mă. Avem în dotare o tablă specială, care le dă posibilitatea bolnavilor, pentru a comunica cu ea.

Dorința mea este, ca să arătați cât mai multor oameni dragoste. Gândiți-vă la aceasta, că oamenii, la care ați făcut de acest craciun cel mai mare cadou, sunt des cei, de care vă temeți cel mai mult sau sentimentele d-voastră sunt cele mai negative pentru acea persoana. Ați auzit aceasta? Eu am dubii, ca aveți nevoie de a face cuiva un cadou mare, dacă în schimb l-ați iubi necondiționat. Sunt douăzeci de milioane de copii care mor de foame. Adoptați un astfel de copil şi faceți cadouri mai mici. Şi gândiți-vă la aceasta, ca există mulți oameni săraci în vestul Europei. Impărțiți binecuvântarea d-voastră. Şi atunci, când vin furtunile vieții, gândiți-vă la aceasta, că furtuna vieții este cadoul, care poate nu în acea clipa, dar poate că deja în zece sau douăzeci de ani se confirmă, ca vă dă putere şi vă învață lucruri, care nu le-ați fi invățat. Dacă - simbolic vorbind - vă băgați într-o maşină de şlefuit ca şi o piatră, depinde de d-voastră, dacă vă stricați sau vă sfărâmați sau dacă ieşiți din aceasta ca un diamant strălucitor.

La sfârşit vreau să vă asigur, că este un cadou, să stai la patul de moarte a unui bolnav, că muritul nu este un lucru sinistru şi trist, ci mai mult, puteți să aflați lucruri minunate şi dragi. Şi dacă aceste învățături, care le-ați invățat despre moarte,le-ați da mai departe la copii şi copiii copiilor voştri şi la vecini, atunci ar fi această lume în curând un rai. Şi eu cred că este timpul ca să începem cu aceasta.

NU EXISTĂ MOARTE

Eu m-am gândit un timp mai îndelungat, despre ce să vorbesc eu astăzi cu d-voastră. Eu vreau să relatez acum, cum un < nimic > de două kilograme a reuşit, să-şi croiască drumul în viața, cum am invățat, ceea ce vă vorbesc acum. Şi eu vreau să vă spun în afară de aceasta, cum puteți şi d-vostra să fiți convins, ca această viață pământească, pe care o trăiți în corpul fizic, este un timp scurt din toată existența d-voastră. Viața d-voastră actuală vă este acum de mare însemnare, căci sunteți aici dintr-un anumit motiv, care este pentru fiecare individual. Dacă trăiți normal, nu trebuie să vă faceți nici un fel de griji pentru moarte, chiar dacă ați mai avea o zi de trăit. Factorul, timpul nu joacă decât un rol secundar, căci se bazează şi aşa pe o concepție scornită de oameni.

Să trăieşti normal înseamnă în sensul adevărat să iubeşti. Eu am fost ieri foarte emoţinată, când cel ce ţinea discursul a spus: „Crezul, dragostea şi speranţa, cea mai mare dintre acestea este dragostea. ” În Elveţia se conformează la vârsta de 16 ani şi fiecare primeşte câteva rânduri scrise, care trebuie să te însoţească în viaţă. Cum noi am fost tripleţi, trebuia găsit un vers, care ne includea pe toate trei. S-au hotărât pentru cel menţionat de mai sus. Pe mine a căzut cuvântul dragoste. De acea vreau să vorbesc despre dragoste cu d-voastră. Sub dragoste, înţeleg eu viaţa şi moartea, că sunt una şi aceiaşi.

Eu am venit pe lume ca un copil < nedorit > . Nu era vorba că părinţii mei nu îşi doreau nici un copil, din contra, sperau la o fetiţă, dar la una de patru kilograme. Nu au socotit tripleţi. Şi când am apărut eu, am cântărit doar două kilograme şi eram foarte urâtă. Nu aveam păr şi eram cu siguranţă o mare dezamagire. Cincisprezece minute mai târziu a venit a doua şi douăzeci de minute mai târziu a venit al treilea copil pe lume, care a cântărit trei kilograme. Acum au fost părinţii noştri fericiţi, cu toate ca ar fi dat două dintre noi înapoi.

Eu cred că nimic în lume nu este din greşeală. Şi cu siguranta nu împrejurările naşterii mele. Mie mi s-a dat sentimentul prin aceasta, căci chiar şi un nimic de două kilograme, ar trebui să dovedească cu toată puterea, că merită, să trăiască. Eu a trebuit să lucrez deosebit de mult, la fel ca nevăzătorii, care cred că trebuie să fie de zece ori mai harnici, pentru a nu pierde locul de muncă.

La sfârşitul războiului eram o adolescentă. Aveam nevoia, să fac ceva pentru lumea zdrobită de după război. Mi-am jurat singură, că după terminarea războiului să parcurg drumul lung până în Polonia, pentru a da acolo prim ajutor şi a da o mână de ajutor unde era nevoie. Mi-am ţinut promisiunea. Şi acolo, cum am crezut eu, s-au înfiinţat temeliile pentru lucrarea mea mai târziu, care avea de-a face cu moartea şi cu a deceda.

Personal am luat la ochi lagărul de concentrare. Am văzut personal vagoane cu încălţăminte de copii şi acelea, care erau pline până la refuz cu păr omenesc de la victimele din lagărul de concentrare. Aşa păr s-a transportat în Germania, pentru a face din el perne. Dacă ai mirosit un asemenea lagăr de concentrare cu propriul nas şi ai văzut cu proprii ochi şi să fi pe lângă şi aşa de tânără cum am fost eu pe atunci, nu mai poţi fi niciodată aceiaşi persoană. Căci ceea ce am văzut noi, era inumanul în noi toţi. Fiecare dintre noi este în stare în acel spaţiu, să devina un monstru nazist. Că există în d-voastră o asemenea parte, trebuie să recunoaşteţi. Dar fiecare în această încăpere are darul să devină mama Theresa, dacă ştiţi de cine vorbesc. Ea este una dintre acei sfinţi, o femeie în India, care strânge de pe stradă copii flămânzi şi adulţi fiind aproape de moarte. Este convinsă, ca pentru acei ce sunt aproape de moarte a meritat viaţa ei ca să fie trăită, dacă ea poate şi numai cinci minute să îi ţină în braţe şi să-i înconjoare cu dragostea ei. Ea este un suflet omenesc minunat. Eu îmi doream să am ocazia, s-o întâlnesc. (Am întâlnit-o de atunci.)

Inainte de a veni în America, am fost o doctoriţă de la ţară, una fericită. Mi-am pregătit viaţa pentru a merge în India şi acolo - ca şi Albert Schweitzer în Africa - să devin doctoriţă. Dar cu două luni înaintea termenului de plecare, am fost înştiinţată, ca tot proiectul a picat. Şi în loc să mă duc în jungla Indiei, am aterizat în jungla New Yorkului, după ce m-am căsătorit cu un american, care m-a dus acolo, unde din toate locurile lumii, acela era singurul unde nu doream să trăiesc. Şi aceasta iarăşi nu a fost doar o coincidenţă. Este uşor, să te muti într-un oraş, pe care îl iubeşti. Dar să te muti într-un oraş, de care nu ai nici un fel de atracţie, este un test, de care se loveşte cineva pentru a constata, dacă ramâi la ceea ce ţi-ai ales ca ţel în viaţă.

Am primit un loc în spitalul Manhattan State, care era şi el un loc groaznic. Eu am înţeles pe atunci încă foarte puţine despre psihiatrie. M-am simţit foarte singură, mizerabilă şi nefericită. În afară de aceasta nu voiam să-l fac nefericit pe soţul meu. Aşa a venit, că m-am ocupat cu totul de pacienţii mei. Mă indentificam cu singurătatea şi cu disperarea lor. Şi deodată au început pacienţii mei să mi se destăinuie şi să-mi încredinţeze sentimentele lor. Şi deodată am observat, ca nu eram singură cu problemele mele. Doi ani nu am făcut altceva, decât am lucrat şi am trăit cu aceşti pacienţi. Pentru a împărţi singurătatea lor, am sărbătorit fiecare sărbătoare cu ei, fie era Channukkah, crăciunul, Passah sau pastele. Eu ştiam, cum am spus şi mai înainte foarte puţine despre psihatrie, mai ales de psihatria teoretică, care ar trebui să fie cunoscută de un om în poziţia mea. M-am putut foarte greu exprima cu pacienţii mei, din cauza lipsei parţiale de cunoştinţă a limbii, dar ne iubeam reciproc. Da, ne iubeam într-adevăr. După doi ani au fost externaţi 94% din acei pacienţi şi au fost în stare să se remarce în New York. Şi mulţi din ei au propriul lor servici şi au devenit plini de viaţă. Să nu uităm ca aici este vorba de < cazuri fără speranţă de schizofrenie > !

Eu încerc să explic, ca ştiinţa este cu siguranţă ajutatoare, dar doar ştiinţa singură nu poate ajuta pe nimeni. Dacă nu puneţi la contribuţie capul, inima şi sufletul, nu ajutaţi nici un suflet omenesc. Acest adevăr l-am invăţat de la acei asa numiţi bolnavi psihici. În timpul activităţii mele cu pacienţi, fie că au fost cronic schizofrenici, am descoperit, ca fiecare dintre ei au un anumit scop. Fiecare dintre aceşti bolnavi nu

poate numai învăța şi primi ajutor din partea d-voastră, ci pot deveni chiar şi învățătorii d-voastră. Aceasta este valabil şi pentru copii bolnavi mintal, care pot avea vârsta de şase luni, sau chiar şi schizofrenici fără speranță, care se comportă la prima vedere ca şi nişte animale sălbatice. Dar cei mai buni învățători sunt pacienții care sunt pe moarte.

Cei ce sunt pe moarte, dacă ne facem timp şi ne aşezăm la patul lor, ne învață despre etapele morții. Ei ne arată nouă, cum trec prin stagiul de furie, a disperării şi a întrebării „De ce neapărat eu? “, se ceartă cu Dumnezeu şi un timp îl şi reneagă. Negociază cu El şi trec prin cele mai rele depresii. Dar dacă este cineva drag lângă ei când trec prin aceste faze, aşa vor ajunge la stagiul de acceptare. Dar toate acestea nu au încă nimic de-a face cu faza morții. Noi o numim faza morții, din lipsă a unei mai bune descrieri. Dacă pierdem un prieten sau o prietenă, dacă pierdem locul de muncă său dacă trebuie să părăsim o casă, în care am stat cincizeci de ani din viața noastră, pentru a merge la azilul de bătrâni, sau dacă, cum se nimereşte să fie unii oameni, dacă pierd un papagal sau lentilele de contact, mulți oameni trec prin aceiaşi fază. Şi aceasta este, cum cred eu, rostul, de ce trebuie să suferim noi. Fiecare suferință este o rădăcină a creşterii.

Majoritatea oamenilor văd ca ceva greu toate condițiile de viață, testarea lor, sperieturile lor şi toate pierderile ca şi un blestem, o pedeapsă dată de Dumnezeu, fiind ceva negativ. Dacă am înțelege, ca nimic, ce întâmpinăm, nu este negativ, eu subliniez, nimic şi nimeni! Toate loviturile destinului, suferințele întâmpinate şi chiar şi pierderile mai mari, prin care trebuie să trecem şi toate celelalte lucruri, de la care spunem la urmă „Dacă aş fi ştiut aceasta în prealabil, nu aş fi crezut, ca voi trece peste aceasta“, ele sunt toate cadouri. Noi putem să comparăm durerile destinului şi suferința cu modelarea fierului înroşit. Este o întâmplare, care se dă omului, pentru a creşte sufleteşte. Acesta este singurul motiv pentru existența noastră pe pământ. Nu se poate creşte sufleteşte, dacă se stă într-o minunată grădină cu flori şi pe o tavă de argint ni se aduce mâncarea. Dar creştem, când suntem bolnavi, când avem dureri, dacă trebuie să trecem printr-o pierdere dureroasă. Nu se creşte, dacă se băgă capul în pământ, ci dacă acceptăm durerea şi dacă încercăm să înțelegem şi nu ca şi un blestem sau o pedeapsă, ci ca şi un cadou pentru sine, pentru a îndeplini o cauză bună.

Eu doresc aici să adaug un exemplu clinic. În grupa mea de lucru săptămânală, la care toți participanții locuiesc împreună, s-a aflat o femeie tânără. Nu avea de jelit moartea unui copil, dar a avut o asemenea moarte de parcurs în paşi mărunți, ceea ce a fost pentru ea nespus de greu. Când a născut cel de-al doilea copil, o fetiță, după care a tânjit, i s-a spus într-un mod neomenesc, că copilul ei este în mare măsura înapoiat psihic şi probabil nu va fi niciodată în stare, să o recunoască ca fiind mama sa. Deabia a conştientizat destinul, când a părăsit-o bărbatul ei. Ea s-a văzut foarte singură lăsată în urma cu doi copii având nevoie de ajutor, fără a dispune de un venit sau de vreun sprijin.

Mai întâi a negat totul foarte energic, da, nici măcar nu a rostit cuvântul < bolnav psihic >. Atunci s-a întors toată furia ei înspre Dumnezeu. Ea la blestemat, atunci a negat existența Sa, până când a început Să-l înjure cu cele mai rele înjurături. După aceea a încercat să negocieze cu El şi să facă promisiuni: „Dacă ar putea învăța copilul meu cel puțin ceva, dacă cel puțin m-ar recunoaşte ca mamă.” Şi în sfârşit a văzut o însemnătate adâncă, pentru a avea acest copil. Şi eu vreau să vă povestesc, cum la sfârşit şi-a rezolvat problema.

A început să-i devină limpede, ca nimic din viață nu este o simplă coincidență. Şi-a privit mai des copilul şi a încercat să descopere, ce scop ar putea avea o ființă atât de handicapată pe acest pământ. A rezolvat enigma. Cum a rezolvat-o, iese din poezia scrisă de ea, pe care aş dori să v-o citesc. Nu este o poetă, dar este o poezie care te loveşte la inimă. În ea se indentifică cu copilul ei, care vorbeşte cu o naşă, de aceea a dat titlul acestor versuri: „Pentru naşa mea“.

Ce este o naşă?
Eu ştiu ca eşti ceva deosebit
Ai aşteptat multe luni sosirea mea. Ai fost atunci prezentă şi m-ai văzut, când am avut doar câteva minute.
Şi tu mi-ai schimbat scutecele, când am avut doar câteva zile.
Tu ți-ai imaginat în vise, cum ar fi prima ta fină.
Trebuie să fie ceva tot atât de deosebit ca sora ta.
Gândurile tale mă conduc deja la şcoală, la universitate la altar.
Ce va fi din mine? Un respect pentru cei, ce au avut voie să mă aibă?
Dar Dumnezeu a avut alte planuri cu mine.
Eu sunt doar eu.
Nimeni nu a spus niciodată, ca eu aş fi ceva prețios.
Ceva nu funcționează în capul meu cum trebuie.
Eu am să rămân pentru toate timpurile un copil a lui Dumnezeu. Eu sunt fericită.
Eu iubesc pe toată lumea şi toată lumea mă iubeşte pe mine. Eu deabia pot spune câteva cuvinte.
Dar pot să mă fac înțeleasă şi înțeleg devotamentul, căldura, sensibilitatea şi dragostea.
În viața mea sunt unii oameni foarte deosebiți

Câteodată stau şi zâmbesc şi câteodată plâng.
Eu aş dori să ştiu, de ce?
Eu sunt fericită şi sunt iubită de unii oameni.
Nu pot face rău nimănui.
Eu pot numai să iubesc. Şi poate are nevoie Dumnezeu de câțiva copii, care pur şi simplu numai iubesc.
Iti aminteşti tu, când am fost botezată?
M-ai ținut şi ai sperat ca nu voi plânge şi ca nu mă vei scăpa pe jos.
Dar nimic din toate acestea nu s-au întâmplat şi a fost o zi fericită.
De aceea eşti naşa mea? Eu ştiu, ca eşti sensibilă şi caldă şi mă alinți.
Dar în ochii tăi se află ceva deosebit.
Eu zăresc în ei dragostea şi simt această dragoste şi de la alții.
Eu trebuie să fiu deosebită, că am voie să am atâtea mame.
Nu pot în nici un caz să fiu în ochii lumii cu succes.
Dar eu îți promit altceva, ce numai puțini oameni o pot.
Căci cunosc dintre toate numai dragostea, a fi bun şi Nevinovăția,
O să ne aparțină, draga naşă, infinitul.

Aceasta este tot aceiaşi mamă, care a fost dispusă acum câteva luni, să-şi lase copilul să se târască până la piscină în speranța, ca va pică înăuntru şi se va îneca, în timp ce ea avea de lucru în bucătarie. Eu sper, ca ați recepționat schimbarea acestei femei.

Aceasta este ce se întâmplă cu toți, care sunt de acord, să analizeze toate lucrurile vieții pe ambele părți ca şi cea a unei monede. Chiar dacă zace cineva acolo bolnav şi pe moarte, dacă are dureri mari şi nimeni nu se întoarce spre el, căruia poate să i se destănuie şi chiar dacă ar crede că moartea îl ia din mijlocul vieții, unde nici măcar n-a început cu adevărat să trăiască, chiar şi atunci să se uite pe cealaltă parte a monedei.

Aparținem deodată la acel mic număr de oameni, care pot să-şi arunce în valuri tot noroiul adunat. Se poate să mergi deodată spre cineva şi să spui: „Te iubesc.” Căci se ştie ca nu mai poposiți doar un scurt timp aici. Se pot face în sfârşit lucruri, care vrem să le facem cu adevărat. Câti dintre d-voastră nu merg în acest răstimp în realitatea acelei munci, care în adâncurile sufletului ați fi făcut-o din adâncul inimii? D-voastră ar trebui să mergeți acasă şi să începeți o altă muncă. Înțelegeți de fapt ce vreau să vă spun? Nimeni să nu facă ceva, că alții au spus, să facă asta sau aia de fapt. Aceasta se poate compara cu un adolescent, pe care îl forțezi, să învețe o meserie, care nici măcar nu i se potriveşte. Dacă ascultăm vocea şi ştiința interioară, care este cu mult mai mare pentru sine decât oricare alta ştiință, nu veți da greş şi veți ştii, ce să începeți cu viața d-voastră. În acest context nu joacă nici un rol factorul timpul.

După ce am avut de-a face ani întregi cu oameni care erau pe moarte şi după ce am invățat pe parcursul anilor de la ei, ce este important în viață, care scurt înaintea morții, când pare a fi prea târziu, au numit lucruri, de care le-a părut rău, că nu le-au făcut, iar eu am început să mă gândesc, ce este de fapt cu această moarte. . .

În sala mea de discursuri a fost documentația doamnei Schwarz primul document a unei paciente, care a avut o întâmplare în afară corpului. Noi am avut în proprietate deja (1977) sute de povestiri, fie din California, din Australia sau oriunde altundeva. Şi toate au un numitor comun, acela, ca cei cu pricina au dat jos corpul lor fizic în starea totală de cunoştință. Acea moarte, de care vrea să ne convingă ştiința, nu există în realitate. Moartea este pur şi simplu ieşirea din corpul fizic, în acelaşi fel, cum fluturele iese din coconul său. Moartea este o trecere într-o nouă stare de conştiință, unde în continuare simțim, vedem, auzim, înțelegem, râdem şi suntem în stare, să creştem mai departe. Şi singură, ce pierdem la aceasta schimbare, este, ceea ce nu mai avem nevoie şi acela este corpul fizic. Este aşa, de parcă am scoate paltonul la apropierea primăverii, căci noi ştim, că este deja foarte folosit şi nu vrem şi aşa să-l mai purtăm. Nu este vorba despre altceva la moarte.

Nici unul dintre pacienții mei, care au avut o întâmplare în apropierea morții, nu mai are vreo spaimă de moarte. Şi eu vreau să mai subliniez încă odată: nici măcar unul! Mulți dintre aceşti pacienți au spus, ca în afară de pace, care se instalează în ei şi întâmplarea de a putea înțelege, dar a nu putea fi înțeles, acest sentiment este atotcuprinzător. Sub aceasta se înțelege, ca cineva, care şi-a pierdut piciorul într-un accident de maşină şi vede aceasta pe stradă, bineânțeles după ce iese din corpul fizic, este în proprietatea a amândoua picioarele.

Unul din pacienții noştri a orbit într-un accident în laborator. Imediat după aceasta s-a aflat în afară corpului şi a putut vedea iar. Ea s-a uitat la urmările a acestui accident şi mai târziu a descris tot ce s-a întâmplat când au venit oamenii. După ce le-a reuşit doctorilor să o readucă la viață, a orbit de tot. Înțelegeți acum, de ce se împotrivesc aşa de mulți încercărilor noastre, de a-i readuce la viața, când ei se aflau într-un loc mult mai minunat, mult mai frumos şi perfect?

În legatură cu aceasta sunt cele mai impresionante clipe a lucrului meu nu de mult început cu copii care erau pe moarte. Aproape toți pacienții mei actuali sunt copii. Eu îi duc acasă, pentru a putea muri acolo. Eu îi pregătesc pe frații şi pe părinții lor. Copiii au cea mai mare teamă în clipele de moarte să fie singuri şi să ştie ca nu-i nimeni în jurul lor. Dar în clipa, când se întâmplă schimbarea, nu suntem niciodată singuri. Nu suntem nici în viața de zi cu zi singuri, dar nu se ştie despre aceasta. Dar în timpul schimbării vin spiritele conducătoare, îngerii păzitori sau astfel de ființe, pe care le-am iubit şi care au mers înaintea noastră, ne stau alături pentru a ne fi de ajutor la schimbare. Noi am găsit la aceasta tot timpul confirmarea, aşa încât nu mai avem dubii la aceasta. Această afirmație, de ținut minte, ca om al ştiinței! Intotdeauna este cineva ca şi ajutor, când parcurgem această schimbare. În majoritatea cazurilor este vorba < de cei ce au mers înainte > tați, mame, bunic sau bunică sau de un copil, dacă a murit deja. Şi des ne întâlnim cu cei, de care nici n-am ştiut, că au ajuns pe < partea cealaltă > . . .

Îmi este cunoscut un caz al unei fetițe de 12 ani, care nu a vrut să-i spună nimic mamei de întâmplarea ei frumoasă, căci nici o mamă nu vrea să audă că copilul ei se simte mai bine în altă parte şi îi pare mai frumos decât acasă. Dar aceasta este de înțeles. Dar întâmplarea ei a fost aşa de unicată, ca a trebuit neapărat să-i povestească cuiva. Aşa s-a destăinuit tatălui, ca ea, când a < murit > , a avut aşa întâmplări minunate, aşa încât nu a avut dorința de a se întoarce înapoi. Unicatul la aceasta poveste era - abstracție de la bogăția mareață şi de lumina fantastică şi de dragostea, care ne-a fost descrisă şi de majoritatea celorlalti, - că fratele ei a fost la ea şi a întâmpinat-o cu toată dragostea şi tandrețea. După ce i-a povestit totul tatălui sau, a adăugat ea: „Singurul fapt ce mă pune pe gânduri, este evident ca nu am nici un frate. ” După aceasta a izbucnit tatăl în lacrimi şi a recunoscut, ca a avut într-adevăr un frate, dar a murit cu trei luni înaintea naşterii ei. Despre aceasta nu s-a vorbit niciodată cu ea. Înțelegeți de ce vă dau aceasta ca exemplu? Câti oameni nu sunt înclinați să spună: „Bine, ea nici nu a fost moartă. Şi în clipa morții ne gândim automat la cei dragi şi ne închipuim existența lor. ” Dar această fetița de 12 ani nici măcar nu putea să-şi închipuie fratele.

La toți copii care sunt pe moarte le pun întrebarea, pe cine ar dori ei cel mai mult să vadă, pe cine ar vrea să aibă tot timpul alături. Bineânțeles se referă întrebarea la prezentul pământesc. (Mulți dintre pacienții mei nu au credință, de aceea nici nu pot vorbi cu ei despre o viață de după moarte. Şi concepților mele nu oblig pe nimeni să-mi dea crezare.) Eu întreb deci pe copii mei, pe cine ar dori alături de ei, dacă ar trebui să se decidă pentru o persoană. 99% din ei se decid pentru < mami > sau pentru < tati > . Numai la copiii negri este cu totul altfel. Ei preferă des una dintre matuşi sau bunici, că pe ele le iubesc cel mai mult sau sunt tot timpul în jurul lor. Dar acestea sunt numai diferențe culturale. Şi nici unul dintre copii, care s-au decis pentru < mami > sau pentru < tati > , au spus mai încolo, ca în timpul întâmplării lor în apropierea morții nu au văzut nici una dintre părțile parinteşti, doar, dacă unul dintre ei era deja mort.

Mulți oameni vor spune acum: „Aceasta este o gândire de dorință şi de acolo a fost proiectată. Căci cei, ce mor, sunt singuri, se simt părăsiți şi se tem. Aşa proiectează pe cineva în fața lor pe care îl iubesc. ” Dacă această afirmație ar fi adevărată, atunci ar trebui 99% din cei de cinici, şase sau şapte ani să vadă pe tata sau pe mama. Dar nici unul din aceşti copii, unde am adunat în decurs de ani cazuri, nu a spus nici unul că la întâmplarea lor în apropierea morții să-şi fi văzut tatăl sau mama, dacă aceştia mai traiau încă.

Două condiții am descoperit la întrebarea unui numitor comun, pe cine vedem la moartea aparentă. Mai întâi, cel sau cea care este văzut trebuie să fi mers singur pe cealaltă < parte > , chiar dacă ar fi vorba doar de un minut. Şi în al doilea rând, între cei doi trebuia să fi existat o adevărată banderolă a dragostei.

Eu nu am terminat de spus povestea doamnei Schwarz până la capăt. Mai vreau să adaug, că după terminarea şcolii fiului ei, după două săptămâni ea a murit. Ca şi pe una dintre pacienții mei mulți, aş fi uitat-o, dacă nu m-ar fi căutat ea.

Aproximativ zece luni, după ce a fost îngropată, a trebuit să mă enervez de ceva. Seminarul meu despre moarte şi a muri amenința să se destrame. Eu a trebuit se renunț la colaborarea preotului care mi-a fost drag. Noul preot se gândea mai mult la publicul numeros, aşa încât a preferat posturile de televiziune. Aşa a trebuit să vorbim în fiecare săptamână despre aceleaşi lucruri, căci din seminarul meu a devenit o cunoscută prezentare. Nu dădeam nici o importanță, să mai am vreun rol la aşa ceva. Mie mi s-a părut aşa, încât se încerca să prelungească o viață, dacă nu avea şi aşa nici un sens să trăieşti mai departe. Eu nu mai puteam fi eu însumi. Singura scăpare, ca să mă debarasez de această muncă, am văzut eu în aceasta, ca să părăsesc cu totul universitatea. Bineânțeles îmi era greu, ca doar îmi iubeam munca, dar nu în acea direcție. Aşa m-am decis cu greu: „Eu voi părăsi universitatea. Şi astăzi după terminarea seminarului despre moarte şi a muri le voi da lichidarea mea.

După acel seminar am păşit ca de obicei acel pastor şi eu spre lifturi. Imediat ce s-a oprit unul din lifturi, am terminat discuția noastră despre muncă. Cea mai mare piedică pentru acel pastor era faptul ca nu auzea bine, ce mi-a mărit şi mai mult problemele. Pe drum din sală şi până la lifturi i-am spus de trei ori să preia

cursul. Dar el nu mă auzea, în timp ce vorbea mai departe despre alte lucruri. Eu am ajuns la capătul disperării şi când sunt disperată, devin întotdeauna foarte activă. Inainte de a opri accensorul, l-am prins eu - era un bărbat înfricoşat - de guler şi am spus: „Rămâneți acum pe loc! Eu am avut de luat o decizie şi eu vreau ca d-voastră să ştiți despre aceasta. “

În acea clipă a apărut o femeie în faţa liftului. Eu a trebuit să mă holbez deodată la ea. Eu nu pot să descriu, dar puteți să vă imaginați, cum se simte cineva, când zăreşte pe cineva, pe care îl cunoaşte foarte bine şi nu mai ştie deodată cine este el sau ea. Eu am spus către el: „Dumnezeul meu, cine este? Eu o cunosc pe această femeie. Ea se uită la mine şi aşteaptă să urcați în ascensor, înainte de a veni la mine. ” Gândurile mele au fost aşa de ocupate cu acea femeie, ca am uitat cu totul, ca încă îl mai țineam pe preot de guler. Prin apariția ei s-a amânat decizia mea. Corpul ei era foarte transparent, dar nu destul de transparent, ca să fi putut vedea totul după ea. Eu l-am întrebat iar pe preot, dacă o cunoaşte pe acea femeie, dar el nu a răspuns nimic, aşa ca nu l-am mai necăjit mai departe cu întrebări. Ultimul lucru care i-am spus, suna aproximativ aşa: „Eu mă duc la ea şi o să-i spun, ca în această clipă nu îmi pot aminti numele ei. ” Acestea au fost ultimele cuvinte înainte de a merge el.

Imediat ce s-a urcat el în accensor, a venit acea femeie spre mine şi a spus: „Doctor Ross a trebuit să vin înapoi. Îmi dați voie să vă conduc până la biroul d-voastră? Nu vă voi răpi decât puțin din timp. ” Aproximativ aşa s-a exprimat. Şi evident cum a ştiut unde este biroul meu şi mi-a cunoscut numele, m-am simțit salvată din situația penibilă, deoarece nu a trebuit să recunosc, că nu-mi mai aminteam numele ei. Totuşi a fost cel mai lung drum parcurs de mine în toată viața. Eu eram psihiatru. Eu lucram de mult cu pacienți care suferă de schizofrenie şi eu îi iubeam. Când îmi mărturiseau halucinațiile vizuale, le-am răspuns de mii de ori: „Eu ştiu, ca vedeți o Madona pe perete. Dar eu nu o pot vedea. ” Şi acum îmi spuneam mie însumi: „Elizabeth, tu ştii, că vezi această femeie. Dar totuşi nu poate fi adevărat. “

Vă puteți pune în situația mea? Tot drumul lung de la lift până la biroul meu m-am întrebat, dacă poate fi adevărat ce văd. Eu mi-am spus mie însumi: „Sunt obosită. Am nevoie de vacanță. Neapărat trebuie s-o ating pe femeia aceasta, pentru a descoperi, dacă este într-adevăr prezentă.” Am atins-o totuşi pentru a vedea, dacă nu se evaporă la atingerea mea. Eu am pipăit pielea ei, pentru a descoperi, dacă este caldă sau rece. Era într-adevăr cel mai de necrezut drum, pe care am mers. Şi în tot răstimpul nu am ştiut nici măcar, de ce făceam eu aceasta, ce făceam eu şi nu mi-a fost limpede, ca drept cine s-o iau. Am sufocat gândul, că această arătare ar fi într-adevăr doamna Schwarz, care a fost îngropată acum câteva luni.

Când am ajuns la uşa mea, a deschis-o, aşa de parcă aş fi fost eu musafirul în propria mea cameră. Ea a deschis uşa cu amabilitate, tandrete şi cu dragoste de nedescris şi a spus: „Doctor Ross, a trebuit să vin din doua motive înapoi. Primul este, că trebuie să vă mulţumesc D-voastră şi preotului G. (era cel mai extraordinar preot de culoare, cu care m-am înțeles ideal) pentu tot ce ați făcut pentru mine. Dar motivul principal, de ce am venit eu înapoi este, pentru a vă spune, ca nu aveți voie să abandonați lucrul d-voastră despre moarte şi a muri, cel puțin nu încă. “

Eu m-am uitat la ea şi n-aş putea spune, dacă la acea vreme am crezut că aş avea în faţa mea pe doamna Schwarz, căci eu ştiam, ca dânsa a fost îngropată acum zece luni şi în afară de asta nu credeam în posibilitatea acestor lucruri.

Eu m-am dus într-un târziu la masă de birou. Am atins toate lucrurile, care îmi erau cunoscute ca fiind prezentul. Am atins masa mea de birou, am şters masa cu mâna, am pipăit scaunul. Tot era într-adevăr real. Şi d-voastră puteți să vă gândiți, că am sperat tot timpul că aceasta femeie va dispărea. Dar ea n-a dispărut. Ea a rămas în poziția ei şi spunea cu încăpățânare, dar pe un ton drăgăstos: „Doctor Ross, mă auziți? Lucrul d-voastră nu s-a terminat. Noi vă vom ajuta. Veți ştii, când puteți să începeți. Dar vă rog, nu vă opriți acum. Îmi promiteți? Lucrul d-voastră adevărat, deabia a început acum! “

Eu m-am gândit: „Dumnezeule, nimeni nu-mi va da crezare, dacă aş povesti cele întâmplate. Chiar şi prietenii apropiați nu mă vor crede. ” Atunci nu m-am gândit de fel, că voi vorbi despre aceasta în faţa a sute de oameni. Dar în sfârşit a câştigat omul de ştiință din mine şi m-am adresat ei cu ceva foarte delirant. Eu am spus: „Trebuie să ştiți ca preotul G. locuieşte acum în Urbana, ” căci a preluat acolo o biserică. Eu am continuat: „Sigur se va bucura de câteva rânduri scrise de d-voastră. Aţi avea ceva împotrivă? ” Şi eu i-am întins o foaie şi un stilou.

Înțelegeți bineânțeles, ca nu aveam de gând să le trimit prietenului meu. Dar aveam nevoie de o dovadă ştiințifică, căci, cum se înțelege, nu poate nimeni, care este îngropat să scrie scrisori. Şi această femeie cu cel mai omenesc, nu, nu cu omenesc, cu cel mai iubitor zâmbet putea să-mi citească gândurile. Şi eu ştiam ca niciodată mai înainte, că aici este vorba de citirea gândurilor. Ea a luat hârtia şi a scris câteva rânduri şi bineânțeles am înrămat-o în sticlă şi o păstrez ca şi pe o comoara. După aceasta a spus, fără să-şi mişte gura: „Sunteți mulțumită? ” Eu m-am holbat la ea şi m-am gândit în sine: „Eu nu pot să spun nimănui această întâmplare, dar eu voi păstra această coală de hârtie. ” Şi atunci, când se pregătea să meargă, a repetat:

„Doctor Ross, îmi promiteți doar, așa este? ” Eu știam, că se referea la continuarea lucrului meu. Şi eu am promis: „Da, promit. ” Şi în aceiaşi clipă, când am spus „eu promit“, a şi dispărut. Noi suntem încă în proprietatea acelor rânduri scrise de mâna. . .

De un an şi jumătate mi s-a spus, că lucrarea mea despre moarte ar fi terminată, ca pot şi alți oameni să-mi continuie treaba şi că acest lucru nu ar fi ocupația mea adevărată, pentru care sunt eu pe pământ. Căci toată munca mea în legatură cu moartea a fost doar un examen pentru mine, pentru a testa, dacă pot rezista contra tăriei. Acest examen l-am trecut. Al doilea examen a constat, în faptul, dacă mi s-ar urca la cap succesul. Dar succesul nu s-a urcat la cap. Şi acest examen l-am trecut. Dar lucrul meu constă de fapt - şi aici am nevoie de ajutor -, pentru a le spune oamenilor că nu există moartea. Este foarte important ca omenirea să ştie, căci suntem la începutul unor vremuri grele, nu numai pentru America, ci pentru toată planeta pământ. De vină este dependența noastră de distrugere, de vină sunt armele noastre nucleare, de vină este materialismul şi dependența noastră de a avea bogăție, de vină este purtarea nostră față de natură în contextul de a polua planeta, de vină suntem noi, ca am distrus aşa multe înclinații ale naturii şi vina o purtăm aşa departe, ca am pierdut orice fel de spirit. Eu exagerez puțin, dar sigur nu prea mult. Singurul drum este să fie o schimbare şi să înceapă o nouă eră, care constă în faptul, ca să înceapă pământul să se scuture, pentru a ne aduce la realitate.

Trebuie să ştiți aceasta, dar nu trebuie să aveți frică. Numai dacă vă deschideți pentru ceva mai măreț şi nu aveți nici un fel de frică, vi se deschid orizonturi mai largi şi vi se comunică lucruri înalte. Toți din această încăpere pot avea parte de aceasta. Nu trebuie să vă adresați unui Guru, nu trebuie să călătoriți până în India, nu necesitați nici măcar un curs de meditație. Nu trebuie să faceți nimic altceva, decât să învățați, să ajungeți la atingerea cu voi însăşi în linişte. Şi aceasta nu vă costă nici un ban. Luați contact cu d-voastră însuşi cel care locuieşte în d-voastră şi învățați să lăsați deoparte orice teamă. Şi posibilitatea, să nu mai simțiți teama, constă în faptul, ca nu există moarte şi toate cele, cu ce ne întâlnim în viață, este totul pentru un țel pozitiv. Aruncați toată negativitatea şi începeți, să înțelegeți că viața este un loc de examinare, pentru a proba tăria d-voastră interioară.

Nu există coincidență. Dumnezeu nu este o ființă care pedepseşte sau acuză. După ce ați ieşit din corpul fizic definitiv, ajungeți într-un loc, care se descrie cu cuvintele iad sau cer, ce bineânțeles nu are nimic de-a face cu judecarea de apoi. Ce auzim de la prietenii noştri care au mers dincolo, ce aflăm de la oameni, care s-au întors înapoi, este asigurarea, că fiecare om după ce merge pe cealaltă parte - unde are sentimentul de pace, de moderare şi de a fi întreg şi unde a avut voie să se întâlnească la trecerea sa cu o persoană iubită care l-a ajutat -, că fiecare dintre noi trebuie să vadă ceva, ce seamănă cu ecranul unui televizor, pe care se derulează toate faptele noastre pământeşti, vorbele şi gândurile. Aici ni se dă şansa, în locul unui Dumnezeu sever să judecăm noi înşine. Vă creați de acum cu stilul de viață pe partea cealaltă iadul sau cerul

VIAȚA, MOARTEA ŞI VIAȚA DE DUPĂ MOARTE

Eu vreau să împart cu d-voastră unele aflări despre viață, moarte şi viața de după moarte, pe care le-am caştigat în ultimul deceniu, de când am început să studiem serios, zona morții şi a unei vieți de după. După ce ne-am ocupat de-a lungul anilor cu pacienți care erau pe moarte, ne-a devenit limpede, ca noi oamenii cu toate că existăm de mai multe milioane de ani pe această planetă, nu am ajuns încă la un răspuns concret în legătură cu cea mai importantă întrebare, fiind aceea după definiția, după însemnătatea şi rolul vieții şi a morții.

Eu aş vrea să împart acum ceva cu d-voastră, ce am cercetat în domeniul morții şi a unei vieți de după moarte. Mie mi se pare ca a venit timpul, ca tot ce am descoperit noi, să fie adunat într-o limbă pe înțelesul tuturor, pentru a fi înțeleasă de oameni, care vor trage poate vreun folos şi un singur cuvânt, unde trebuie să se lupte cu moartea unui membru strâns de familie sau dacă deodată un eveniment tragic a răpit pe cineva şi cei ramaşi nu pot înțelege de ce li s-a întâmplat lor această tragedie. Cunoaşterea în jurul acestor lucruri este şi ea importantă, dacă este vorba, să le fie alături cu un sfat celor ce sunt pe moarte şi familiei sale să-i fi de ajutor. Tot mai des se aude întrebarea: „Ce este viața? Ce este moartea? De ce trebuie să moară copiii, în special cei micuți? “

Noi nu am dat până acum din unele motive rezultatul cercetărilor noastre public. Noi am studiat deja de mult întâmplările în apropierea morții, dar am ținut tot timpul cont de faptul că a fost < numai > în apropierea morții, deci nu este vorba de o moarte adevărată. Dar înainte să ştim, ce se întâmpla cu acei oameni, care au trecut prin acea schimbare, nu am vrut să vorbim despre descoperirile noastre, pentru a zvona doar jumătaturi de adevăr. Singurul lucru, ce s-a publicat de Shanti Nilaya la această temă este o scrisoare, care am scris-o eu colorat pentru un copil de nouă ani, unui băiat fiind bolnav de cancer şi care

locuia în sudul Americii, el mi-a adresat o scrisoare unde au fost unele întrebări foarte cutremurătoare: „Ce este viaţa? Ce este moartea? Şi de ce trebuie să moară copii mici? “. . .

De multă vreme au fost oamenii în contact, mult mai strâns, ce are de-a face cu moartea şi ei au crezut în cer sau în iad după moarte. Dar doar cu o sută de ani mai înainte a început procesul, în urma căruia tot mai puţini oameni ştiu cu siguranţă, ca noi, după ce am dat deoparte corpul nostru fizic, ne aşteaptă o viaţă după moarte. La acest punct nu ne mai ocupăm despre a descrie cum s-a putut întâmpla aceasta. Noi ne aflăm acum într-o nouă eră spirituală (împotriva celei materialiste). Ultimă exprimare nu are voie să fie egală cu cea a religiei. Mult mai mult înţelegem prin aceasta a merge în sine, a înţelege, ca există ceva cu mult mai mare decât noi, ce a creat acest univers şi viaţa din el şi ca noi contăm doar o mică dar importantă fază, spre progresare din totul facem şi noi o parte mică care alcătuieşte.

Fiecare dintre noi este de la naşterea sa dotat din izvorul dumnezeiesc cu scânteia dumnezeiască. Şi aceasta înseamnă, că purtăm în noi, o parte din acel izvor. Este acea parte în noi, care ne lasă să ştim, că suntem nemuritori. Mulţi oameni încep să priceapă, că corpul fizic este doar o casă, templul său - cum ne place nouă să spunem - semnificarea unui cocon, pe care îl locuim la un anumit număr de ani, până când ne predăm acestei schimbări, care este explicată sub cuvântul moarte. Şi imediat ce a apărut acea moarte, ieşim din acel cocon şi ne mişcăm liberi ca şi un fluture, pentru a alege o poza din acea limbă simbolică, pe care noi o întrebuinţăm, dacă vorbim despre acest subiect cu copii care sunt pe moarte sau cu fraţii lor.

În ultimii douăzeci de ani m-am ocupat în mare parte numai cu pacienţi care erau pe moarte. Atunci când am început cu aceasta muncă, nu am avut interes nici pentru viaţă nici pentru moarte, nici nu mi-a fost limpede, ce era moartea cu adevărat, abstracţie fiind definiţia medicală care îmi era cunoscută. Dacă ne ocupăm de definiţia morţii, vom observa curând, ca întotdeauna este vorba numai de corpul fizic, aşa de parcă ar fi alcătuit omul numai din acel cocon. Eu făceam parte din acei oameni de ştiinţă, care nu au pus niciodată la îndoială aceasta. Eu credeam, că definiţia morţii a fost iar actualizată şi a caştigat importanţă, deoarece din anii şaizeci s-a pus întrebarea în legatură cu transplantul de organe în special cel de ficat şi de inimă, dacă este etic, moral şi dacă suntem autorizaţi legal, să scoatem unui pacient un organ, pentru a-l introduce altuia pentru a putea trăi. Din aceasta au rezultat multe probleme pentru cei ce erau de acord, că materialismul nostru a ajuns la un punct, unde noi doctorii am fost daţi în judecată de oameni, care susţineau, ca membrul lor de familie era încă în viaţă, când i s-a scos un anumit organ, sau ne băga de vină, că am aşteptat prea mult cu transplantul organului, pentru a putea salva o viaţă. Şi asigurările de viaţă au avut de obiectat la această discuţie. La un accident unde a fost prezentă toată familia, de exemplu, este de o vitală importanţă să se ştie, care dintre cei decedaţi a murit primul, chiar dacă ar fi vorba doar de minute. Bineânţeles se învârte aici totul în jurul banilor şi a întrebării, cine s-o primească. Nu mai este nevoie de spus, ca aceste certuri în legătura cu moartea, m-au lăsat rece dacă nu aş fi fost confruntată prin lucrul meu şi prin întâmplările mele la patul pacienţilor mei care erau pe moarte.

Natura mea este să fiu o credincioasă pe jumătate şi un om sceptic, pentru a putea exprima mai bine. Că fiind aceasta nu mă prea interesează o eventuală viaţa după moarte. Dar unele observări, care s-au repetat des, nu mi-au lăsat altă soluţie, decât ca să mă ocup de aceste probleme. Eu am început deja de atunci să mă minunez, de ce nu s-a ocupat până acum nimeni cu problema morţii, pentru a o descoperi şi nu din motive ştiinţifice sau pentru a putea ajuta la un proces, ci pur şi simplu din curiozitate naturală.

Omul există de multe milioane de ani pe planeta pământ, dar în forma sa actuală, ce include şi dumnezeitatea, este dovedită decât de câteva milioane de ani. Zilnic mor oameni în toată lumea. Şi totuşi este în societatea noastră, care a ajuns să ducă un om pe lună şi să-l aducă înapoi sănătos şi în siguranţă, nu s-a făcut nici un efort, pentru a cerceta moartea şi cu aceasta să ajungă la o actuală definiţie despre moartea umană. Nu este ciudat?

Deci, în timp ce mă aflam în mijlocul lucrului meu despre moarte şi în afară de aceasta lucrul meu cu învăţământul, ne-am decis aşa dintr-o dată studenţii mei şi cu mine, să încercăm, după cel mai nou standard să căutam o definiţie exactă pentru moarte. În biblie este scris: „Intreabă şi ţi se va răspunde. Bate şi uşa ţi se va deschide. ” Cu alte cuvinte: Un profesor va apărea când va fi în stare elevul. Aceasta propoziţie s-a dovedit a fi potrivită. Căci în timpul următoarei săptămâni, după ce am pus această întrebare importantă şi ne-am făcut obligaţia, să primim un răspuns pentru întrebările noastre, ne-au vizitat unele surori medicale şi au împărţit cu noi o întâmplare, care s-a declanşat printr-o femeie care a fost deja a cinsprezecea oară la reanimare. Şi de această dată s-a socotit cu moartea acestei femei. Şi ca şi celelalte date a fost în stare să părăsească reanimarea, pentru a trăi câteva săptămâni sau câteva luni. Ea era, cum puteam noi să spunem acum, primul caz al unei întâmplări în apropierea morţii.

În timp ce noi consultam acest caz, am observat la pacienţii mei care erau pe moarte - cu sensibilitate spirituală şi cu atenţie - la toate acele fenomene neexplicate, care se instalează înaintea morţii. Mulţi dinte ei au început să < halucineze > şi să spună cuvintele celor decedaţi şi s-au instalat în faţa lor, cu care se părea ca fac o anumită comunicaţie. În legătură cu mine, nu puteam nici să-i văd nici să-i aud pe ceilalţi. Eu am

putut observa în continuare, chiar şi cei mai sălbatici şi răi pacienţi, se relaxează scurt înainte să moară şi ca emană o linişte ca şi în zilele de sărbătoare, în timp ce durerile încetează, cu toate că corpul este acoperit cu rănile cauzate de cancer. Şi am mai putut observa, că trăsăturile pacienţilor mei imediat după moarte primesc o exprimare de necrezut de pace, linişte şi fericire şi ce nu puteam eu să înţeleg este ca mulţi dinte aceştia s-au aflat nu cu mult înainte în faze de nervozitate, a nedreptăţii sau a depresiei.

A treia observare şi poate cea mai subiectivă, pe care am făcut-o, a fost în legătură cu faptul, ca eu întotdeauna am fost în contact strâns cu pacienţii mei şi mi-a permis să mă apropii de ei cu toată inima şi dragostea. Intr-o manieră foarte personală şi importantă mi-au înfluenţat viaţa şi eu pe a lor. Dar, deja în timpul unor minute după moartea lor s-au evaporat sentimentele mele pentru ei, aşa încât mă minunam şi mă întrebam, dacă nu este ceva în neregulă cu mine. Când mă uitam la ei pe patul de moarte, aveam sentimentul, că şi-au dat jos paltonul, acum la începutul primăverii, că nu mai aveau nevoie de el. Eu aveam atunci siguranţa totală, ca la acest corp mort este vorba doar de un înveliş şi nu pacientul meu se află mai departe pe acel pat.

Bineânţeles nu puteam să-mi explic acestea ca şi un om de ştiinţă şi înclinam să împing aceste gânduri şi sigur aş fi rămas pe poziţia mea, dacă nu ar fi schimbat acea poveste cu doamna Schwarz.

Bărbatul ei suferea de schizofrenie. De fiecare dată când avea atacurile sale, încerca să-şi omoare fiul, care fiind cel mai tânăr din mai multi copii a rămas singur în casa părintească. Pacienta a fost convinsă, că dacă, va muri ea mai repede, bărbatul ei va pierde controlul şi prin aceasta va fi în pericol viaţa mezinului. În legătură cu o organizaţie pentru copii, ne-a reuşit să-i dăm copilul în grija unei familii adoptive. Aşa a părăsit doamna Schwarz cu uşurare şi cu o nouă libertate în conştient, că, chiar dacă nu ar mai fi trăit mult, fiul ei era totuşi în siguranţă.

Chiar acea pacientă s-a reântors după aproximativ un an înapoi în spital şi ne-a lăsat şi pe noi să avem parte de întâmplarea ei în afara corpului. Pentru noi era primul caz în apropierea morţii, adică de o moarte aparentă. Acest fel de întâmplări au fost publicate în ultimii ani în mai multe cărţi şi reviste şi aşa a devenit cunoscută majorităţii. Având în vedere întâmplarea, care ne-a fost transmisă de doamna Schwarz, a fost internată în mare urgenţă la un spital orăşenesc în statul Indiana, căci ea se află într-o stare critică şi de aceea nu a putut fi transportată într-un spital în depărtatul Chicago. Cum îşi aminteşte ea, a fost internată într-o situaţie critică şi a fost urgent băgată într-o cameră privată. Şi exact în acea clipă, când ea s-a gândit dacă să-i mai ţină faţă încă odată morţii din cauza fiului ei sau dacă să se predea şi să se sprijine de pernă, pentru a se debarasa de cocon, a realizat, că a intrat sora medicală în camera, a aruncat o privire spre ea şi a părăsit în mare grabă încăperea. Dar deodată s-a văzut Doamna Schwarz cum ieşea în toată liniştea din corpul ei fizic şi imediat a plutit într-o anumită distanţă deasupra patului ei. Cu spirit de umor ne-a povestit, cum de la acea distanţă se uita la corpul ei întins, care se prezenta aşa de palid şi de respingator. La aceasta a invădat-o un sentiment de mirare şi de surpriză, ea însuşi nu a fost deloc speriată sau înfricoşată. Ea a continuat să ne relateze, cum a intrat echipa de intervenţie a doctorilor şi a început sa numeroteze, cine din ei a intrat primul şi cine ultimul. Ea nu numai ca putea înţelege fiecare cuvânt foarte limpede, ci a şi putut distinge fiecare gând a fiecărui care era prezent în acea cameră. Ea a simţit dorinţa, să le strige celorlalţi, că nu trebuie să se grăbească aşa de tare, căci ei personal îi mergea foarte bine. Dar cu cât se chinuia mai mult, era în zadar să-i înştiinţeze, căci cu atât mai mult păreau să se ocupe de corpul ei, până când a priceput, ca numai ea poate să înţeleagă vorbele lor, în timp ce ei nu o puteau aude. După aceasta s-a decis doamna Schwarz, să renunţe la osteneală şi a pierdut imediat, cum ni s-a adresat noua cuvânt cu cuvânt, conştiinţa. Ea a fost declarată ca fiind moartă, după ce s-a încercat în zadar timp de 45 de minute, să o readucă la viaţă. Dar mai târziu, spre mirarea doctorilor şi a asistentelor, a dat iar semne de viaţă şi a trăit după aceasta încă un an şi jumătate. Cu mine şi studenţii mei a împărţit această experienţă în unul din seminarele mele.

Se înţelege de la sine, ca să mai pomenesc, că aceasta înseamnă pentru mine o experienţă nouă, căci până atunci nu am auzit de aşa o întâmplare a unei morţi aparente, cu toate că eram de mulţi ani doctoriţă. Studenţii mei s-au arătat miraţi, că nu am clasificat această întâmplare ca fiind o halucinaţie, o iluzie sau o evaporare de sine a sentimentului de sine (feeling of depersonification). Eu aveam dorinţa disperată, să numesc această relatare pentru a o indentifica şi să dau totul la o parte pentru a nu mai avea de-a face nimic cu aceasta.

Intâmplarea doamnei Schvarz, era cum noi credeam cu tărie, sigur nu un unicat. Noi speram acum, că ne va reuşi, să descoperim mai multe din aceste cazuri, pentru a vedea, dacă această moarte aparentă este o întâmplare deasă, sau chiar numai ceva rar sau chiar unicat, ce a trăit-o singură doamna Schwarz.

Eu nu mai trebuie să subliniez, căci este cunoscut în toată lumea, ca mulţi oameni de ştiinţă, doctori, psihologi şi persoane care se ocupa cu fenomene parapsihologice, s-au decis să caute cazuri ca şi acesta al nostru. Şi evident s-au descoperit în ultimii zece ani douăzeci şi cinci de mii de cazuri.

Poate că este cel mai potrivit, dacă introduc, ce li s-a întâmplat celor care au fost în moarte clinică, imediat după ce s-au şters toate funcţiunile corpului. Noi o numim pur şi simplu o moarte aparentă sau o experienţă în apropierea morţii (near death experience), căci le-a fost permis acelor pacienţi să se întoarcă înapoi, pentru ca după ce se simţeau mai bine sau după însănătoşirea lor, să ne comunice întâmplarea trăită de ei. Eu vreau mai târziu să vorbesc încă despre ce se întâmplă cu cei, care nu se mai întorc. Este important de ştiut, că toţi din acei pacienţi, a căror inimă a cedat şi a început să bată doar după tratamentul de reânviere, numai unuia din zece îi rămâne o amintire completă de la această întâmplare, care o are în timp ce nu mai bate inima. Această proporţie nu ne miră, deoarce este cunoscut lucru, ca noi toţi visăm, în timp ce numai cu un procent minim ne reamintim visele.

Nu numai din Statele Unite, ci şi din Canada, Australia şi din alte ţări am adunat acte despre această experienţă în apropierea morţii. Cel mai tânăr de la care am scris întâmplările sale, a avut doi ani, cel mai bătrân a ajuns la vârsta 97 de ani. Oameni din diferite cercuri culturale şi religioase ca de exemplu eschimoşii, băştinaşi din Hawai şi Australia, hinduşi, budişti, protestanţi katolici, iudei, mai departe şi din aceia, care nu făceau parte din nici o religie, număraţi şi aceia care se numesc agnostici. Era foarte important pentru noi, să strângem cazuri din spaţii culturale şi religioase diferite, pentru a merge la sigur ca cercetările noastre să nu fie acceptate ca fiind îndeajuns de reale. În decursul cercetărilor noastre puteam să dovedim, că această întâmplare în apropierea morţii nu se rezumă la un anumit cerc de oameni şi că nu are nimic de-a face cu religiile străvechi sau cu orice altceva. La fel nu influenţează această întâmplare, dacă a paşit înainte un accident, o crimă, o sinucidere sau o moarte subtilă. Peste jumătate din cazurile noastre conduc înapoi la întâmplări, care s-au instalat deodată la cazuri ale unei morţi aparente, aşa încât nu ar fi putut avea timp acea persoană, ca să se poată pregăti sau să aştepte o oarecare întâmplare.

După mulţi ani de adunare a cazurilor putem să spunem, ca următoarele fapte concrete referitor întâmplările în apropierea morţii, au un numitor comun.

În clipa morţii ni se va întâmpla separarea de adevăratul şi nemuritorul Eu de casa lui actuală, fiind corpul fizic. Acest nemuritor Eu se numeşte şi suflet. Sau, dacă ne exprimăm simbolic, cum o facem în faţa copiilor, aşa putem înţelege că acest Eu eliberat din corpul pământesc se poate compara cu un fluture ieşit din coconul său. Indată ce am părăsit acest corp fizic, devenim conştienţi, că nu suntem cuprinsi de nici un fel de panică, frică sau grijă. Noi ne retrăim atunci întotdeauna ca şi un tot întreg. Noi suntem întru-totul conştienţi de scenele, unde s-a petrecut moartea sau accidentul noastru, indiferent, dacă este vorba de o cameră de spital sau de dormitorul personal, în care aţi fost luat prin surprindere de un atac de cord, sau dacă este locul, unde s-a petrecut accidentul de maşină sau prăbuşirea avionului. Noi putem să recepţionăm limpede, ce persoane se află în echipa de urgenţă de exemplu, sau într-un grup de oameni care a fugit şi se ocupă, să elibereze din rămăşiţeele maşinii un corp vătămat sau chiar de neindentificat. Noi putem să ne uitam la aceasta de la câţiva metri depărtare fără ca să se afecteze prea mult spiritul nostru. Să mi se dea voie, ca să vorbesc despre starea spiritului, căci în acele clipe nu mai suntem legaţi de aparatul de gândire fizic sau de un creier funcţionabil.

Aceste lucruri se întâmplă atunci foarte des, când nu se mai pot măsura nici un fel de unde transmise de creier, care ar putea spune, că creierul mai este funcţionabil, sau dacă doctorii nu mai pot descoperi nici un semn de viaţă. În acele clipe, în care ne uităm la propria scenă de moarte, recepţionăm discuţiile celor prezenţi cu tot cu semnele particulare, cu îmbrăcăminte, cu gânduri, fără ca să fim în vreun fel împresionaţi negativ de toate întâmplările.

Al doilea corp, în care ne aflăm acum trecător şi pe care îl recunoaştem, nu este cel fizic, ci corpul etic. Mai târziu vreau să vorbesc despre diferenţele între energie fizică psihică şi spirituală. În acest corp trecător, ne aflăm noi, cum am mai menţionat deja, ca un întreg. Căci dacă am avut un picior amputat, suntem iar în posesia a amândouă picioare. Dacă am fost surdo-muţi, putem iar auzi, vorbi şi cânta. Dacă am fost legaţi de cărucior prin multiplă scleroză dacă a fost vederea nostră în ceaţă şi limba paralizată şi dacă nu am fost în stare să mişcăm picioarele, atunci putem iarăşi să cântam şi să dansăm.

Este de înţeles ca mulţi dintre pacienţii noştri, care au fost readuşi la viaţă cu succes, nu sunt întotdeauna mulţumiţi, că a fost presat fluturele lor iar înapoi în cocon, căci cu reânceperea funcţiunii corpului trebuie să acceptăm iar durerile şi rupturile, în timp ce ne aflam în afară corpului am fost în afara oricăror dureri sau rupturi.

Mulţi dintre colegii mei cred, ca această stare conduce la proiectarea gândurilor de vis, ce se poate înţelege căci este unui om foarte aproape. Căci dacă cineva este paralizat de mai mulţi ani, dacă este surd, nevăzător, deci corporal handicapat, atunci sigur îşi doreşte un timp, în care să se termine suferinţele sale. Că nu este vorba de o proiectare a viselor, putem deduce din următoarele lucruri adevărate.

Mai întâi: Jumătate din cazurile noastre adunate, la întâmplările din apropierea morţii, conduc la faptul ca era vorba de cazuri neaşteptate, la care cei în cauză nu au putut prevedea ce îi aşteaptă, ca de exemplu la

unul din pacienţii noştri, care la un accident şi-a pierdut ambele picioare, după ce a fost călcat de o maşină, al cărui şofer a fugit de la locul accidentului. Dar după ce s-a aflat în afara corpului fizic şi după ce şi-a văzut ambele picioare pe şosea, a fost totuşi conştient, că se afla într-un corp cu totul perfect şi etic unde avea şi ambele picioare. Deci noi nu putem să credem, ca cei în cauză au putut ştii din înainte, că îşi vor pierde picioarele şi de aceea îşi vor programa dorinţa gândului, pentru a putea merge mai târziu.

Dar mai există şi un al doilea lucru mai simplu, ca ipoteza cu gândirea dorită să fie cu totul lăsată deoparte. Şi aceasta dovadă o avem de la cei nevăzători, că în acea stare înaintea morţii nu mai sunt de fapt orbi. Noi am rugat nevăzători, să ne povestească întâmplările în apropierea morţii. Dacă ar fi fost vorba de dorinţa gândurilor, nu ar fi fost în stare, să ne redeie culoarea puloverului, modelul cravatei sau cu exactitate modelele culorile şi croiul a diferitelor îmbrăcăminţi. Noi am întrebat un rând întreg de oameni nevăzători despre experienţa lor în apropierea morţii. Ei nu au fost numai în stare, să ne spună, cine a intrat primul în încăpere sau cine a început reanimarea la viaţă, ci puteau spune cu exactitate arătarea şi îmbrăcămintea tuturor celor ce erau prezenţi, un dar deci, de care nu dispun în nici într-un caz cei ce sunt complet orbi.

În afară de faptul ca nu mai au dureri şi devin conştienţi de întregitatea corpului, le devine limpede acestor oameni, care se află în acest corp perfect, care este descris ca şi corpul etic, că nu este posibil, să mori singur. Că nimeni nu poate muri singur, pentru aceasta există trei motive. Şi când spun < nici unul > mă refer şi la acela care moare de sete la câteva sute de kilometri în deşert departe fiind de orice om, sau eu mă gândesc şi la astronauţi, care zboară fără nici o anumită ţintă prin univers, după ce a dat greş cu o misiune, până când în sfârşit îl prinde moartea.

Nu numai de la oamenii maturi, ci şi de la mulţi copii bolnavi de cancer, care se pregătesc să moară, auzim, că iau la cunoştiinţă faptul, că pot să-şi părăsească corpul fizic şi aşa - cum o numim noi - să aibă o întâmplare în afara corpului. Noi toţi avem aceste întâmplări în afara corpului în anumite faze ale somnului, dar doar puţini conştientizează acest lucru. Copii ce sunt pe moarte, mai ales aceia, care sunt deja pregătiţi în interior, se dovedesc a fi mult mai spirituali decât copiii sănătoşi şi sunt conştienţi de micile lor excursii din afara corpului. Aceasta îi avantajază bineânţeles la schimbarea lor, aşa că pot să se obişnuiască mult mai uşor cu noua lor împrejurare.

Este exact atunci în timpul acestor ieşiri din corp, de care ne povestesc copiii pe moarte şi oamenii adulţi, că conştientizează prezenţa fiinţelor care îi înconjurau, care i-a condus şi i-a ajutat. Copiii mici îi numesc deseori < camarazi de joacă > . Bisericile le-a dat numele de < îngeri păzitori > , în timp ce majoritatea oamenilor de ştiinţă le-a dat numele de < ghizi spirituali. Nu are nici o importanţă ce nume le dăm. Dar este important de ştiut, că fiecare om din clipa din care respiră prima oară, până în clipa, în care se predă schimbării şi concomitent îşi predă existenţa fizică, este înconjurat de ghizi spirituali şi de îngeri păzitori, care îl aşteaptă şi îl ajută la schimbarea sa de la viaţa de după moarte.

De altfel suntem aşteptaţi şi de aceia, care au murit înaintea noastră şi pe care i-am iubit odată. Printre cei ce ne aşteaptă se poate afla unul dintre copiii noştri, pe care i-am pierdut devreme, sau bunicii, tata, mama sau alte persoane, care ne-au stat aproape în viaţa de pe pământ.

Al treilea motiv, de ce nu suntem singuri la trecerea noastră, este, că noi, după ce am ieşit din corpul pământesc - ce se poate întâmpla şi înaintea morţii adevărate -, ne aflam într-un spaţiu în care nu există spaţiu sau timp, căci putem cu puterea gândului să ne mişcăm, peste tot unde dorim.

O fetiţă mică pe nume de Suzy s-a îmbolnăvit de leucemie şi este internată într-un spital, unde se învârte mama ei zilnic la patul ei. Şi micuţei îi este foarte limpede, că îi este din ce în ce mai greu, să-şi părăsească mama, care se apleacă din când în când peste pătuţul ei şi îi şopteşte: „Dragostea mea, nu muri. Nu-mi face una ca asta. Nu aş mai putea trăi fără tine.” Această mama - şi este copia fidelă pentru mulţi din noi - îi încarcă condiţia celui ce e pe moarte cu sentimente de vinovăţie. Şi Suzy, care în timp ce a fost trează şi-a părăsit corpul, pentru a călători şi a zbura acolo unde dorea, în adevăratul sens al cuvântului, unde i-a fost explicată existenţa de după moarte şi unde a avut parte de atâta dragoste în conştiinţa ei, aşa o roagă acum pe mama ei, să părăsească spitalul. Copiii spun în asemenea situaţii: „Mami, arăţi aşa de obosita. De ce nu mergi acasă să faci un duş şi să te odihneşti puţin? Serios, eu mă simt bine. ” Şi cu o jumătate de oră mai târziu sună la d-voastră telefonul acasă şi cineva de la spital vă spune: „Îmi pare foarte rău doamnă Schmidt, că trebuie să vă comunic că fata d-voastră a decedat mai înainte din viaţă. “

Din păcate îşi încarcă foarte des părinţii conştiinţa cu un munte de sentimente de vinovăţie. Lor le este ruşine şi se critică, că nu au mai rezistat încă o zi la patul de moarte, pentru a fi în momentul de moarte lângă copilul lor. Aceşti părinţi de obicei nu ştiu, că nimeni nu poate muri singur. Căci micuţa noastră Suzy a fost deja eliberată de condamnarea ei pământească. Căci ea a fost în stare, să se debaraseze de cocon şi să se elibereze repede. Ea va fugi după aceasta cu viteza gândului la mama şi la tatăl ei, sau de cine va fi ea atrasă.

Noi toţi avem în dotare semnele de recunoaştere dumnezeieşti, cum am mai menţionat. Inainte cu mai multe milioane de ani am primit acest cadou. În afară de decizia liberă pe care am dobândit-o de atunci ni s-a dat şi puterea, să părăsim corpul nostru fizic şi aceasta nu numai la venirea morţii, ci şi în crizele de viaţa, la epuizare, în împrejurări deosebite cum şi în timpul unor faze de somn.

Victor Frankl a scris cartea minunată „The search for meaning"(„Să spunem da vieţii") în care îşi povesteşte întâmplările din lagărul de concentrare. Cu siguranţă este cel mai cunoscut om de ştiinţă, care a studiat întâmplările din afara corpului. Inainte cu câteva decenii, atunci când interesul pentru această temă era scăzut, a colecţionat deja relatări de la oameni, care au picat de pe stânci în Europa şi aşa, în faţa morţii şi-au văzut toată viaţa derulată ca un film. El a examinat, câteva din acele persoane care au văzut în secundele acelea în timpul căderii, din filmul de viaţă în faţă ochiului spiritual. Prin aceasta a ajuns la concluzia, că în timpul experienţei din afara corpului, timpul, nu putea să existe. Mulţi oameni care sunt înaintea înecului sau din orişice care situaţii periculoase au avut aceeaşi experienţă.

Referitor la cercetările noastre, ele au fost aprobate şi au fost făcute în legătura cu Robert Monroe, autorul cărţii „Omul cu cele două vieţi". Eu însumi nu am avut numai unele ieşiri din corp spontane, ci şi din acelea, care au fost administrate în laboratorul Monroe şi de el însuşi dar au fost păzite şi clasificate de câţiva oameni de ştiinţă din Topeka. Tot mai mulţi oameni de ştiinţă şi cercetători au repetat metodele şi li se pare bogat în rezultate. Şi bineânţeles duc aceste cercetări la o teorie mai îndepărtată în legătură cu o altă dimensiune, care se poate împăca doar greu cu o gândire tridimensională.

Ne era greu, să gasim o dovadă certă pentru afirmaţia, ca sunt existenţi îngeri păzitori şi ghizi spirituali, care se găsesc mai departe la moarte când cei de dincolo, care fac parte din familia decedatului şi au păşit înainte pe poartă, pentru a-l aştepta la trecerea sa. Dar cum se poate dovedi această afirmaţie pe calea de ştiinţă?

Pentru mine, ca şi psihatru era interesant, că mii de oameni peste tot pe această planetă au avut aceleaşi halucinaţii, în timp ce le-a fost limpede prezenţa unor rude sau a unor prieteni, care au decedat înaintea lor. Ar trebui urmată întrebarea, dacă nu este ceva adevăr ascuns în afirmaţiile celor ce sunt pe moarte. Şi aşa ne-am apucat să descoperim, cum se pot găsi drumuri şi modalităţi, ca să testăm aceste afirmaţii şi să dovedim dacă sunt adevărate sau dacă sunt pur şi simplu proiectări a unor dorinţe de vis.

Noi credeam, că putem studia această problemă cel mai bine, dacă ne puneam la patul copiilor care sunt pe moarte, cei ce au fost aduşi după un accident de maşină cu familia. Aceste cercetări le faceam de obicei după 4 iulie, Memorial Day, Labor Day şi la sfârşiturile de săptămână, când familii întregi erau cu maşini mari pe drum şi foarte des se întâmplau ciocniri frontale, la care unii membrii ai familiei erau pe loc morţi, alţii doar răniţi şi duşi la diferite spitale. Eu mi-am propus, să mă aşez la paturile copiilor în stare critică, căci eu mă ocup îndeosebi de copii. Eu ştiam de fiecare dată cu siguranţă, că acei ce erau pe moarte nu au fost informaţi de restul rudelor, de numărul sau de numele, celor ce au decedat din cauza accidentului. Pentru mine era fascinant să aud, că ştiau de fiecare dată exact, cine a murit din ceilalţi. Eu stau cu ei, îi urmaresc în linişte, poate că îi ţin şi de mâna. Aşa este uşor de observat dacă devin agitaţi. Scurt înaintea morţii se instalează de obicei o pace festivă, ce întotdeauna indică un semn. În acel moment îi întreb, dacă sunt pregătiţi şi dacă sunt în stare, să-şi împartă cu mine întâmplările prezente. Şi ei îmi răspund des aşa cu cuvintele acelui copil care spune: „Totul este acum în regulă. Mama şi Peter mă aşteaptă deja. " Eu ştiam la acea vreme, ca mama a murit la locul accidentului, dar că fratele sau Peter să fi murit deja, nu mi-a fost încă relatat. După un scurt timp am răspuns la un telefon care venea din partea spitalului de copii. Mă înştiinţa, ca Peter a murit de zece minute.

În timpul a toţi aceşti ani, în care am adunat astfel de cazuri, nu am trăit la nici un copil, ca în minutele sale înaintea morţii,să fi pomenit numele rudelor, care nu au murit deja, chiar dacă ar fi fost vorba doar de minute. Eu nu pot să-mi explic acest lucru, decât să fiu de părerea, că aceşti oameni care sunt pe moarte văd în prezent membri de familie care au decedat deja. Aceia au aşteptat pe acel care trece, pentru a se reuni în forma diferită de a există. Dar dacă este aşa, mulţi oameni nu-şi pot imagina aceasta.

O altă întâmplare m-a mişcat mai mult decât aceasta, pe care am avut-o cu copiii. Este vorba de un caz a unei indience americane. Despre indienii americani nu avem nici un fel de acte, numai câteva însemnări, căci ei rar îşi spun opinia despre tema moarte. Această indiancă tânăra a fost lovită pe drum de un bărbat care a fugit de la locul accidentului. Un bărbat străin a oprit maşina, pentru a o ajuta. Ea i-a spus în linişte, că nu mai poate face nimic pentru ea, în afară de o dorinţă: străinul, dacă se afla din greşeală în apropierea rezervatului de indieni, s-o caute pe mama sa, care locuia la peste o mie de kilometri depărtare de la locul accidentului, pentru a-i duce un mesaj. Acest mesaj era alcătuit, că îi mergea bine şi că se simţea fericită, căci tatăl ei era deja cu ea. După aceasta a murit în braţele străinului, care a fost aşa de atins de acestă întâmplare, că s-a pregătit şi a parcurs acea distanţă lungă, care nu corespundea în nici un fel cu ruta sa de călătorie. A ajuns în acel rezervat de indieni, a aflat de la mamă, ca bărbatul, tatăl decedatei, a murit doar cu o ora înainte, pentru ca i-a cedat inima, acelei catastrofe de peste o mie de kilometri depărtare.

Noi avem multe cazuri, unde cei ce sunt pe moarte ştiu despre moartea unui membru de familie şi a fost aşteptat de el, cu toate ca nu avea de unde să ştie de moartea aceluia. Nouă ne-a devenit limpede, că aceşti pacienţi nu aveau de gând, să ne convingă, că nu există moarte, ci ei impart cu noi întâmplarea. Dacă sunteţi singur pregătit, să vă deschideţi acestor lucruri fără nici o concepţie greşită, atunci veţi avea şi d-voastră parte de o asemenea întâmplare. Se obţine foarte uşor, doar dacă ne rugăm pentru ea.

În acest auditoriu de opt sute de oameni se găsesc cel puţin doisprăzece oameni, care au avut această întâmplare în apropierea morţii şi ar fi pregătiţi, să împartă aceasta cu d-voastră, dacă nu aveţi de la început o conceptie greşită, s-o ascultaţi şi după o asemenea relatare să nu-i puneţi imediat prin critică, prin negativitate, prin a condamna şi prin convingere, că ceea ce aţi auzit să-i etichetaţi totul imediat un nume psihatric şi să închideţi subiectul. Singurul motiv, de ce aceşti oameni sunt retraşi, să povestească întâmplarea lor şi altor oameni, este înţelegerea noastră extraordinară cuibărită în societatea noastră, ca să râdem sau să refuzăm aceste lucruri, căci ne sunt incomode şi nu intră în conceptul nostru ştiinţific sau religios. De toate aceste lucruri, despre care am vorbit în faţă d-voastră, vă veţi lovi în împrejurări critice ale vieţii sau chiar scurt înaintea morţii d-voastră.

Cel mai dramatic caz care îmi va rămâne în minte este „Roagă-te şi ţi se va da" în legătură cu o întâmplare în apropierea morţii a fost un bărbat, care trebuia să fie luat de la locul său de muncă de familia sa pentru o excursie de Memorial Day, pentru a vizita nişte rude în afară oraşului. Când busul familiei în care se aflau socrii, soţia şi cei opt copii ai săi, au fost deja în drum spre el, s-au lovit de un tren care transporta gazolină. Benzina care s-a scurs şi în scurt timp s-a incendiat s-a vărsat peste bus şi au ars toţi cei ce erau înăuntru. După ce a auzit acest bărbat de aceasta tragedie, a rămas câteva săptămâni într-o stare a şocului total şi nu s-a mişcat. El nu mai mergea la lucru şi nu a fost în stare, să vorbească cu cineva. Şi aşa, pentru a scurta povestea, a devenit un om neângrijit, care zilnic bea jumătate de litru de Whisky şi lua Heroină cât şi alte droguri, pentru a-şi asurzi durerea. El n-a mai fost în stare, pentru mult timp să-şi urmeze serviciul şi a ajuns - în adevăratul sens al cuvântului - în şanţ.

În timpul unei călătorii de ale mele, am ţinut deja două discursuri în Santa Barbara despre tema „Viaţa de după moarte", când o grupă din personalul de îngrijitori m-a căutat iar să ţin acelaşi discurs. După ce am spus la acest de-al treilea discurs cuvintele de întroducere, simţeam, cum îmi era deja milă de mine, să povestesc tot timpul aceleaşi poveşti. Pentru mine însumi am spus în gând: „O Doamne, de ce nu-mi trimiţi pe cineva din cercul celor ce ascultă, care a avut o asemenea întâmplare în apropierea morţii şi este de acord, s-o împartă şi cu alţii, pentru a putea face o pauză, dar ei să poată auzi o relatare de la prima mâna, fără ca să trebuiască să asculte vechile mele poveşti. " În aceiaşi clipa, îmi întinde organizatorul acestei grupe un bilet, care conţinea vestea urgentă a unui bărbat care locuia într-un institut pentru vagabonzi. Acesta mă ruga, să-mi relateze o astfel de întâmplare în preajma morţii. Eu am întrerupt discursul şi am trimis un mesager la el. Şi deja după câteva minute, dupa un drum rapid cu taxiul, a apărut acest bărbat în faţa publicului. Dar în locul unui vagabond, cum mă aşteptam de la domiciliul care la scris, am recunoscut în el un om bine îmbrăcat şi un bărbat foarte inteligent, care paşea acum pe scena, după ce eu, fără să-l mai cercetez, l-am încurajat, să împartă cu cei ce ascultau, ce dorea el aşa de mult.

El vorbea despre, cum s-a bucurat atunci toată familia la acel sfârşit de săptămână, cum ei erau deja cu microbusul în drum spre el, pentru a-l lua de la servici, când li s-a întâmplat acest nenoroc tragic, la care au ars cu toţii. El vorbea despre şocul primar şi despre lipsa lui de a vorbi cum şi despre aceasta, cum la început nu a vrut să creadă că este un bărbat părăsit, care a avut copii şi este deodată fără, care în afară de aceasta, printr-un singur accident i-a fost răpită toată familia. El ne relata nouă, cum nu putea trece peste aceasta lovitură a destinului şi cum în consecinţă s-a schimbat de la un soţ şi tată bine plătit din clasa mijlocie într-un vagabond, care era de dimineaţă şi până în noapte beat şi peste aceasta a folosit toate drogurile posibile, în timp ce făcea totul, să se omoare în orice fel, dar a eşuat totuşi la toate încercările sale. Ultima sa amintire ca vagabond, după ce s-a plimbat doi ani, s-a întâmplat următoarea scena: El era întins pe o stradă murdară la capătul unei păduri, beat şi atins de drogurile pe care le-a luat. El avea o singură dorinţă, aceea, de a se reuni cu familia sa şi să nu mai trebuiască să trăiască. Când a văzut un camion care se apropia, nu a mai avut puterea, să se mişte din zona periculoasă, aşa încât în adevăratul sens al cuvântului a trecut camionul peste el.

În aceiaşi clipă, aşa ne relata nouă, s-a aflat la câţiva metri deasupra locului unde s-a petrecut accidentul şi se uita la corpul său foarte critic lovit, care era întins pe stradă. În acea clipă s-a întâmplat, că a apărut în faţa sa toată familia. Erau înconjuraţi de o lumină de necrezut şi de foarte multă dragoste. Cu un zâmbet pe fiecare faţă li s-au arătat lui, nu vorbeau cu gura, ci se foloseau de telepatie. Ei împărţeau cu el bucuria şi fericirea de a fi împreună.

Acest bărbat nu ne putea spune, cât de mult a durat revederea cu membri de familie. Era aşa de uimit de sănătatea, de frumuseţea, de lumina care îi înconjura, de acceptarea lor totală a vieţii lui şi de dragostea lor necondiţionată, că a jurat, să nu-i atingă sau să meargă cu ei, ci să se reântoarcă în corpul sau pământesc,

pentru a spune lumii această întâmplare şi pe această cale să repare, că a încercat doi ani să-şi termine viaţa pământească. După aceasta s-a văzut înapoi la locul accidentului şi observa de la distanţă, cum şoferul camionului a pus aşezat în camion corpul său grav vătămat, cum în sfârşit a ajuns o salvare, cum a fost transportat la spital la secţia de urgenţe, unde l-au legat de un pat. Acolo în acea secţie de urgenţă a fost, unde s-a întors în sfârşit în corpul său pământesc şi s-a trezit şi-a rupt bandajele cu care a fost legat la încheieturi, după aceasta s-a ridicat de-a dreptul şi a părăsit urgenţa, fără a avea mai târziu vreo urmă de delir sau urmări a folosirii de droguri sau de alcol.

El s-a simţit deodată vindecat şi întreg. El şi-a pus condiţia, ca să nu moară înainte, până când a avut posibilitatea, să împartă convingerile de o viaţă de după moarte cu atâţia oameni cu cât va fi posibil, dacă vor fi de-acord, să-l asculte. După ce a citit în ziar un articol despre apariţia mea în Santa Barbara, s-a decis, să-mi trimită un mesaj în acea sală de audiţie. Cum l-am rugat, să împartă cu noi întâmplarea, a fost imediat în stare, să-şi ţină promisiunea, căci numai de scurt timp s-a întâmplat revederea aceea cu familia.

Noi nu ştim de atunci ce s-a întâmplat cu acel bărbat. Dar nu voi uita în veci sclipirea din ochii lui şi bucuria mare şi mulţumirea imensă pentru, ca a fost dus la un loc, unde el, fără să fie privit şi să se pună sub semnul întrebării spusele, i-a fost dat voie, să stea pe tribuna de vorbire, pentru a împărţii cu cele sute de cadre de spital convingerile sale, că corpul nostru fizic este un ambalaj trecător, care împachetează eul nostru nemuritor.

Şi această întrebare se ridică singură: Ce se întâmplă după moarte?

Noi am studiat copii mici, care nu au citit nici cartea lui Moody („Viaţa după moarte“) şi nici un fel de articole din ziar şi nu au putut fi nici prezenţi la relatări, cum ne-au fost oferite, de exemplu, de bărbatul mai sus menţionat. Chiar şi un copil de doi ani a fost în stare, să împartă cu noi întâmplarea sa, pe care a văzut-o deja ca fiind moartea. La astfel de întâmplări s-a descoperit, că oameni a diferitelor religii au şi diferite apariţii legate de religie. Intâmplarea acestui copil de doi ani este poate cel mai bun exemplu pentru aceasta. Acest copil mic a primit după o injecţie în cabinetul doctorului o reacţie foarte alergică, aşa că acela a trebuit să-l declare ca fiind mort. Şi în timp ce aşteptau doctorul şi mama venirea tatălui care a fost anunţat şi-a îmbrăţişat copilaşul, se văita şi plângea şi suferea groaznic. Dar după un timp, care părea o veşnicie, a deschis iar copilul ochii şi a spus cam cu aceste cuvinte, care îi aparţin mai degrabă unui om înţelept şi bătrân: „Mama, am fost mort. Eu am fost la Iisus şi la Maria. Şi Maria mi-a repetat, că timpul meu nu a venit şi că trebuie să mă întorc înapoi pe pământ. Dar eu nu voiam s-o cred. Şi când a observat, că nu vreau s-o ascult, m-a prins fin de încheietura mâinii şi m-a dus de la Iisus şi a spus: Peter, tu trebuie să te reântorci. Tu trebuie s-o scuteşti pe mama ta de foc. ” Aceasta a fost clipa, când şi-a deschis ochii. Şi el a mai adăugat ceva cuvintelor sale: „Ştii tu mami, când mi-a spus, am fugit tot drumul înapoi la tine. “

Această mamă nu a fost în stare 13 ani, să vorbească despre această întâmplare. Ea era foarte posomorâtă, ca înţelegea greşit afirmaţia care a făcut-o Maria faţă de fiul său.
Ea a înţeles aşa mesajul, că va fi odată fiul ei care o va salva de foc, aceasta înseamnă, de iadul veşnic. Dar ce nu vroia să-i intre în cap, era împrejurarea, de ce aştepta chiar ea focul iadului, din moment ce era o creştină dreaptă şi harnică. Eu încercam să-i explic, că a înţeles greşit limbajul simbolic, că la acest mesaj este vorba de un cadou unic şi minunat din partea lui Maria, care ca toate fiinţele din prezentul spiritual, este o fiinţă a dragostei necondiţionate şi totale şi aşa nu poate să condamne sau să critice pe cineva - în contrast cu oamenii, care au nevoie de acest fel de caracter. Eu am rugat-o să-şi oprească pentru o clipa gândurile şi să fie de-acord, ca să-i răspundă pătratul spiritual şi intuitiv. Şi atunci am întrebat-o: „Cum v-aţi fi simţit, dacă Maria nu l-ar fi trimis pe Peter înapoi acum 13 ani? ” Ea şi-a prins cu ambele mâini tâmplele şi a strigat: „Pentru Dumnezeu! Eu ar fi trebuit să trec prin iad şi prin foc. ” Se înţelege de la sine, ca nu a mai trebuit să-i adresez întrebarea: „Înţelegeţi acum, de ce v-a scutit Maria de foc? “

Scripturile sfinte sunt bogate în exemple a limbii simbolice. Şi dacă oamenii ar da ascultare mai mult pătratului spiritual şi intuitiv şi înţelepciunile acestui râu de comunicaţie nu l-ar otravi cu negativitate, cu frică, cu sentimente de vinovăţie, cu împingerea să ne pedepsim pe noi înşine sau pe alţii, atunci veţi începe să înţelegeţi şi d-voastră limba simbolică minunată a celor ce sunt pe moarte, atunci când ne încredinţeaza necazurile, înţelepciunea şi tot cea ce văd ei.

Nu mai trebuie să spun, că un copil iudeu îl va întâlni pe Iisus, în timp ce un copil protestant o va zări pe Maria. Aceasta nu înseamnă că aceste fiinţe nu s-ar ocupa de copiii de alte credinţe, ci pur şi simplu fiecare primeşte, ce îi este mai urgent. Toţi ceilalţi pe care îi întâlnim, sunt cei, pe care i-am iubit foarte mult şi au decedat deja înaintea noastră.

După ce suntem primiţi de prietenii sau de rudele de dincolo şi de ghizii noştri spirituali şi de îngerii păzitori, trecem printr-o schimbare simbolică, care a fost descrisă deseori ca un fel de tunel. La unii se manifestă această schimbare printr-un fluviu, la alţii se exprimă printr-o poartă, fiind în funcţie la fiecare individual preţuirea simbolică. La întâmplarea mea proprie a fost bineânţeles un pasaj de munte cu flori

sălbatice şi aceasta foarte simplu, căci imaginaţia mea proprie de cer include munţi cu flori sălbatice, care mi-au adus aşa de multă bucurie şi fericire în tinereţea mea din Elveţia. Imaginaţia cerului depinde de factori culturali cât şi de anumiţi factori natali.

După ce am trecut aceasta vizibil şi foarte frumos şi pentru fiecare individuală trecatoare - ramânem la exemplul unui tunel -, ne apropiem de un izvor de lumină, care mulţi dintre pacienţii noştri au descris-o şi eu am avut voie să paşesc în faţă acestuia. Aceasta întâlnire mi-a adus cea mai de necrezut, frumoasă şi de neuitată experienţă, care se numeşte înăuntrul conştinţei cosmice. În prezenţa acelei lumini, care de mulţi ştiutori din vest este descrisă ca fiind Hristos, Dumnezeu, dragoste sau pur şi simplu lumină, suntem înconjuraţi de dragostea totală şi absolută, de înţelegere înaltă şi de adâncă simţire.

Această lumină răsare din izvorul curat a unei energii spirituale şi nu mai are de-a face nimic cu energia fizică său cea psihică. Energia spirituală nu poate fi creată de om şi nu poate fi nici manipulată de acesta. Ea există într-o sfera, în care negativitatea nu are nici un loc. Şi aceasta mai înseamnă, că în prezenţa acelei lumini, cât de neatent, cât de rău ne-am comportat pe pământ şi cât de vinovaţi ne-am simţi, nu vom fi în stare de nici un fel de sentimente negative. Peste aceasta este imposibil, în acea mare de lumină, care este numită de mulţi dintre noi Hristos sau Dumnezeu, să fim pedepsiţi, căci El este o fiinţă a dragostei totale şi absolute. Stând în acea lumină, devenim conştienţi de posibilitate, ce am putut fii, dacă ne-am fi trăit viaţa adevărată. În acea prezenţa de lumină, unde ne înconjoară înţelegerea, dragostea şi compasiunea, suntem rugaţi, să lăsăm viaţa să se deruleze în faţa ochiului spiritual şi s-o examinăm, că nu mai suntem mai departe conectaţi la creierul fizic, care ne reducea în corpul pământesc. Noi înţelegem şi recunoaştem în acelaşi timp fiecare gând, fiecare cuvânt şi fiecare faptă a existenţei noastre terestre, ce a declanşat aceasta la alţi oameni. Noi vom decide atunci asupra gândurilor, cuvintelor şi a faptelor noastre. În prezenţa acelei energii spirituale nu necesităm o înfăţisare corporală. Noi ne descotorosim de corpul etic acolo şi luăm o înfăţisare, pe care am avut-o, înainte de a ne naşte pe pământ, cea pe care o vom avea veşnic, cea pe care am avut-o între viţiile pământeşti şi o vom avea, dacă odată ne vom reuni cu izvorul, cu Dumnezeu deci, atunci când ne vom îndeplini scopul individual.

Este important de a înţelege, că de la începutul existenţei noastre până la reântoarcerea la Dumnezeu reţinem tot timpul identitatea şi structura energiei şi că între miliarde de oameni în întreg universul nu există doua structuri energetice identice, deci nu sunt la fel doi oameni, fiind ei chiar şi gemeni. Dacă cumva are cineva dubii la măreţia creatorului nostru, ar trebui să se gândească, că este nevoie de un geniu, să creeze miliarde de structuri energetice, fără să fie printre ele măcar o singură repetare. Aşa primeşte fiecare om cadoul unificat. Eu pot să compar această minune doar cu numărul infinit de fulgi de zapadă, de care se ştie, ca nu sunt doi la fel care sunt identici. Eu am primit milostivirea, să văd cu proprii mei ochi psihici în lumina zilei prezenţa a sute de aceste structuri de energie. Mi s-a părut asemănător ca şi numărul unor fulgi de zapadă care plutesc neliniştit şi respiră concomitent, care se diferenţiază de toţi prin lumină, culoare, formă sau înfăţişare. Aşa vom fi deci, după ce vom muri şi aşa am existat noi, înainte de a ne naşte.

Nu este nevoie în adevăratul sens al cuvântului de nici un spaţiu şi de nici un timp, pentru a călători de la o stea la cealaltă, de la planeta pământ la altă stea fixă. Da, structuriile energetice acelor fiinţe se pot chiar afla aici la noi. Dacă am avea ochi, care ar putea vedea, atunci am observa, că nu suntem niciodată singuri, ca tot timpul ne înconjoară acele fiinţe, care ne conduc şi ne sunt devotaţi în dragoste şi ne protejază. Ei încearcă să ne ghideze şi să ne ajute, ca să ramânem pe calea cea bună, care ne duce la scopul nostru. Poate că putem să recepţionăm în timpul unor dureri mari, suferinţei mari şi în singurătatea mare, aşa ca să putem recunoaşte prezenţa lor. Noi de exemplu putem vorbi cu ei noaptea înainte de culcare şi să-i rugăm, să ni se arate. Noi putem înainte de a adormi să le punem întrebări şi să-i rugăm, să ne transmită un răspuns prin visele noastre. Aceia dintre noi, care îşi aduc aminte de vise ştiu, ca multe întrebări sunt deja răspunse în ele. Şi cu cât mai mult ne înţelegem cu fiinţa interioară, propria bucată spirituală, aşa mai mult avem siguranţa, ca putem primi ajutorul şi ghidarea de la fiinţa interioară, care este atotştiutorul eu şi partea nemuritoare din noi, cel pe care îl descriem ca pe un fluture.

Eu doresc să împart cu dumneavoastră ceva din propriile mele experienţe mistice, care m-au ajutat, să ştiu cu siguranţă şi nu numai să cred, că toate lucrurile a înţelegerii noastre ştiinţifice sunt adevăruri şi realităţi, care le sunt deschise fiecărui om. Eu vreau să subliniez faptul, că în anii mei de tinereţe nu am avut nici un fel de imaginaţie de o conştiinţă superioară. Eu nu am căutat niciodată un guru, da, nu am fost niciodată în stare să meditez cu adevărat, care pentru mulţi oameni este un izvor de a învăţa înţelegerea şi de a avea pace şi aceasta nu numai pe partea globala estică, ci acum mai mult şi pe cea vestică. Este adevărat că intru cu totul în mine însumi, când vorbesc cu un pacient ce este pe moarte. Şi poate erau acele mii de ore, în care am stat la patul lor, unde nimeni şi nimic nu ne putea deranja, un fel de meditaţie. Dacă este văzută din acest punct de vedere, atunci am meditat cu adevărat multe, multe ore. Dar sunt totuşi ferm convinsă, că nu este necesar, să trăieşti pe un munte ca un singuratic sau să stai în India la picioarele unui guru, pentru a trăi experienţele acestea mistice.

Eu sunt convinsă şi de faptul, că fiecare om este alcătuit dintr-un pătrat (sfert) fizic, unul emoţional, unul intelectual şi unul spiritual. Eu mai sunt convinsă şi de faptul - dacă putem învăţa, să exteriorizăm sentimentele noastre naturale, ura, frica, durerile noastre nerezolvate, oceanul nostru de lacrimi reţinute şi să ne eliberăm de ele -, atunci ne vom putea concentra iar la acea fiinţă adevărată care ar trebui să fim. Această fiinţă adevărată este alcătuită din acele patru pătrate, care ar trebui să armonizeze într-un echilibru total. Această stare de echilibru o dobândim numai, dacă am învăţat, să acceptam corpul nostru psihic. Noi trebuie să ajungem, să ne exteriorizam sentimentele naturale, fără să fim batjocoriţi, atunci când plângem, când suntem nervoşi sau dacă suntem invidioşi şi ne străduim să egalăm pe cineva în talent sau în daruri. Noi trebuie să înţelegem, că nu există doar două frici. Şi prima este frica de a cădea şi cealaltă frică este de gălăgie. Toate celelalte frici ni s-au băgat forţat de mici copii de la cei adulţi, căci ei proiectează propria frică pe noi şi aşa o dau mai departe de la generaţie la generaţie.

Dar cel mai important din toate acestea este să învăţăm să iubim necondiţionat. Majoritatea din noi am fost crescuţi ca prostituaţi. Căci tot timpul s-a numit: te iubesc, < dacă > . . . Şi acest cuvânt < dacă > a ruinat mai multe vieţi decât orice altceva pe planeta pământ. Acest cuvânt ne duce la prostituţie, căci ne dă crezarea, că putem să cumpărăm dragostea cu note bune la şcoală sau cu buna comportare. În felul acesta nu putem niciodată să înţelegem sensul dragostei şi răsplata proprie. Când am fost copii şi nu le-am fost pe plac celor adulţi, am fost pedepsiţi, decât să ni se explice de fiecare dată ceva mai bun. Maeştrii noştri spirituali ne-au atras atenţia, că dacă noi, am fi crescut cu dragostea necondiţionată şi cu disciplina, nu am avea niciodată frica de furtuniile vieţii. Nu am mai avea atunci teama, sentimente de vinovăţie şi nu am mai avea frica, căci acestea sunt singurele probleme omeneşti.

„Dacă aţi vrea să acoperiţi Grand Canyon de furtună, nu aţi putea niciodată să priviţi frumuseţiile formelor. ”

Cum am menţionat deja, nu am căutat nici un guru, nu am încercat nici măcar să meditez sau să ajung la un stagiu a conştiinţei mai înalte. Dar de fiecare dată, când prin pacienţi sau printr-o situaţie care se iveşte în viaţă am fost atenţionată de negativitatea în mine, încercam s-o gonesc afară, pentru a obţine odată acea armonie între pătratele mele psihice, emoţionale, intelectuale şi spirituale. Şi când îmi făceam < tema de casă > şi încercam, ceea, ce predam eu peste tot, să o practic eu însumi şi aşa am fost tot mai mult binecuvântată cu întâmplări mistice. Aceasta duc înapoi şi la schimbarea de gânduri cu propriul eu care este spiritual-intelectual, atotştiutor şi eul atotînţelegător şi chiar să ai contact cu acele puteri, care aparţin unei lumi cosmice şi care sunt tot timpul în împrejurul nostru şi aşteaptă ocazii, nu numai să ne dea cunoştiinţe şi indicii, ci ne ajuta să înţelegem, de ce trăim şi în special, ce este în legătură cu viaţa pământească individuală, pentru a putea rezolva destinul în această viaţă pământească şi să nu mai trebuiască să revenim, pentru a recupera lecţia, pe care nu am mai putut-o învăţa în existenţa aceasta.

Una dintre primele mele experienţe le-am avut în timpul unei examinări ştinţifice, la care mi-a fost permis, să-mi părăsesc corpul. Acest experiment a fost făcut cu ajutorul soluţiilor într-un laborator din Virginia şi concomitent păzit de câţiva oameni de ştiinţă foarte sceptici. În timpul unei recepţionări în afara corpului am fost adusă înapoi de şeful acestei încercări, căci el era de părere, că eu am mers prea repede şi prea de curând din corpul meu. Spre disperarea mea a intrat în anumite condiţii şi aşa a intrat în propria mea personalitate. Eu mi-am propus cu tărie la următoarea încercare de a avea o experienţă în afara corpului, să ocolesc problema unei intervenţii străine, în care eu m-am programat, să zbor mai repede decât viteza luminii şi mai departe decât orice om la un astfel de experiment. Şi în acea clipa când a început experimentul am părăsit corpul, în adevăratul sens al cuvântului şi mă mişcăm cu o viteză uimitoare.

Singurul lucru de care îmi amintesc la întoarcerea mea în corpul fizic, a fost cuvântul SHANTI NILAYA. Eu nu aveam nici o idee de proveniența sau de sensul acestui cuvânt. Eu nu ştiam deci, unde aş fi putut fii. Dar totuşi eram complet conştienţă înainte de a mă întoarce, că am fost vindecată de o constipare aproape completă şi de o problema la spate foarte dureroasă, care m-a oprit şi să ridic o singură carte. Şi de necrezut! Când am terminat acest experiment în afara corpului, am constatat, că intestinul mi s-a eliberat de constipare. Da, eu puteam să ridic un sac de zahăr de cincizeci de kilograme fără a mă chinui şi fără a avea dureri. Cei ce erau împrejurul meu îmi spuneau, ca arătam cu douăzeci de ani mai tânără. Fiecare dintre ei intra în mine, pentru a scoate alte informaţii despre ceea ce mi s-a întâmplat. Eu nu aveam nici un habar, unde am fost la plimbarea mea din afara corpului, până în următoarea noapte unde am aflat mai multe despre aceasta.

Acea noapte am petrecut-o într-un motel părăsit în mijlocul unei păduri, care aparţinea de Blue Ridge Mountains. Incet, nu fără nici o frică, mi-a devenit limpede, că la călătoria mea din afara corpului am mers prea departe şi că acum va trebui să suport conseciinţele propriei mele decizii. Eu încercam, să combat oboseala, căci aveam o idee interioară neindentificată, că se < va > întâmpla, fără a ştii, ce ar putea fi < aceasta >. Şi în acea clipă, când m-am dat < Lui > , a început poate cea mai dureroasă şi singuratică experienţă, prin care poate să treacă un om. În adevăratul sens al cuvântului am trăit mii de morţi, prin ce au trecut cei ce erau pe moarte şi îngrijiţi de mine. Eu mă aflam psihic, emoţinal, intelectual şi spiritual în lupta

cu moartea. Nu eram în stare să respir. În timpul acestor torturi psihice ştiam foarte bine, că nu era nici un om în apropiere, care ar putea veni în ajutorul meu. Aşa trebuia să trec peste acea noapte singură.

În acele ore de chin mi s-au dat trei pauze scurte de revenire. Se putea să compari aceste dureri cu durerile naşterii, numai că neâncetat urma una după cealaltă. În timpul celor trei pauze mici, în care am reuşit, să respir de câteva ori adânc, s-au întâmplat unele lucruri simbolice şi importante, dar pe care le-am înțeles doar mai târziu.

În timpul primei pauze am rugat pentru un umăr, la care m-aş fi putut propti. Şi eu m-am gândit într-adevăr ca va apărea umărul stâng al unui bărbat, la care puteam să-mi proptesc capul, pentru a-mi putea suporta mai bine durerile. Dar imediat ce am rostit acea rugăminte, auzeam o voce adâncă şi serioasă, dar iubitoare şi milostivă, care a spus numai: „Să nu-ți fie îngăduită. “

După un lung, lung timp mi s-a mai acordat încă o pauză de respirație. De aceasta dată m-am rugat pentru o mâna, pe care o puteam atinge. Şi iar am sperat, că pe partea dreaptă a patului meu mi se va arăta o mână, pentru a o putea strânge, că să pot suporta mai uşor durerile. Şi tot aceiaşi voce s-a făcut auzită şi a spus iar: „Să nu-ți fie îngăduită. “
În timpul celei dea treia şi ultimei pauze m-am hotărât imediat, să rog pentru vârful unui deget. Dar imediat am adăugat, cum este normal pentru caracterul meu: „Nu dacă nu-mi este oferita o mână atunci mă lipsesc şi de vârful degetului. ” Cum se înțelege, mă refeream la vârful degetului doar cunoaşterea, că cineva era prezent, chiar dacă nu mă puteam ține de vârful degetului său.

Acum îmi venea prima oară în viața mea ideea, că la o asemenea luptă de moarte poate fi vorba de credință în sine. Şi această credință se trage din ştiința interioară care se odihneşte în adîncuri, că eu singură pot să dispun de tăria şi de curajul, să îndur singură chinurile acestea de moarte. Mi-a devenit dintr-o dată limpede, că trebuie doar să termin bătălia, să-mi schimb opunerea mea pur şi simplu într-o supunere pozitivă şi paşnică, în care aş fi în stare să spun pur şi simplu < da > .

Şi în aceiaşi clipă, în care am spus în gând < da > , au încetat durerile. Respirația a devenit mai liniştită, durerile fizice au dispărut. Şi în loc să trăiesc cele mii de decese, pe care ar fi trebuit să le trăiesc, mi s-a dat o întâmplare de a renaşte, care nu se poate explica cu cuvinte omeneşti.

Acestea au început cu mişcări sau cu pulsații în regiunea burții mele, de unde s-a răspândit după aceasta în tot corpul. Dar nu s-a redus numai la atât. Căci a intrat totul în mişcare, pe ce am aruncat ochii, fie că a fost plafonul, peretele, podeaua, mobila, patul, fereastra, da, chiar şi cerul, pe care îl puteam vedea prin fereastră. Pomii au fost luați de aceste vibrații şi până la urma toată planeta pământ. Da, mi se părea într-adevăr, cum toată planeta, cum fiecare molecul vibrează. Şi atunci am zărit ceva, ce arăta ca bobocul unei flori de lotus, care se deschidea în fața mea într-o floare extraordinară şi bogată în culori. Şi în spatele acelei flori de lotus ardea deodată o lumină, de care au vorbit aşa de des pacienții mei. Şi când mă apropiam prin floarea de lotus deschisă şi care vibra repede de lumină, am fost tot mai mult atrasă de el, de aceasta lumină, de această dragoste neimaginabilă şi necondiționată, până când m-am topit cu el.

Dar în aceiaşi clipa când am devenit una şi aceiaşi cu acel izvor de lumină, au încetat toate acele vibrații. O linişte adâncă s-a instalat în mine şi am picat într-un somn asemănător ca şi în transă. Când m-am trezit, ştiam, că trebuia să îmi îmbrac rochia şi sandalele şi să cobor jos de pe munte şi că se va întâmpla la răsăritul soarelui

După ce m-am trezit după o ora şi jumătate dintr-un alt somn, mi-am îmbrăcat rochia, mi-am încălțat sandalele şi am păşit spre deal în jos. Şi atunci s-a întâmplat, când mi s-a îngăduit extazul cel mai apropiat de dumnezeitate, pe care îl pot trai oamenii vreodată pe acest pământ fizic. Eu m-am simțit transportată într-un sentiment al dragostei totale şi mă miram de tot ce era în jurul meu. Eu mă aflam într-un val de dragoste cu fiecare frunză, fiecare nor, fiecare firicel de iarbă şi cu fiecare ființă. Eu simțeam chiar şi pulsațiile fiecărei pietricele, da, eu păşeam, în adevăratul sens al cuvântului, < peste > ele şi în gând le strigam: „Eu nu pot să calc pe voi, căci eu nu vreau să vă fac nici un rău. ” Şi când am ajuns la capătul dealului, am devenit într-adevăr conştientă, ca nu am atins cu adevărat cu nici un pas pământul. Eu nu aveam dubii la adevărul acestei întâmplări. Eram pur şi simplu scoasă din condiția cosmică a acestei recunoaşteri. Eu aveam voie să văd viața în natură, cu tot cu acea dragoste, care nu se poate reda niciodată în cuvinte.

Am avut nevoie de câteva zile, până când m-am reacomodat cu existența mea fizică, pentru a putea face față lucrurilor vieții cum ar fi să spăl vase, să spăl haine sau să-i pregătesc familiei mele o mâncare. Şi eu am avut nevoie de câteva luni, până când am fost în stare, să vorbesc despre cele întâmplate. Eu am împărțit-o cu o grupă de oameni înțelegători, care nu mă condamnau şi care m-au invitat în Berkeley California pentru un simpozion despre psihologia transpersonală. Şi după ce am împărțit cu acea grupa experiențele mele, mi-au numit şi un nume pentru aceasta: „Conştiința cosmică. ” Şi după scurt timp - cum este obiceiul meu - am căutat o bibliotecă, pentru a vedea, dacă pot să-mi împrumut o carte cu aceiaşi titlu,

pentru a putea recepționa și însemnătatea intelectuală a unei asemenea stări. Prin acea grupa am aflat și faptul, că cuvântul < Shanti Nilaya > care mi-a fost transmis, atunci când m-am contopit cu acea energie spirituală, cu acel izvor al luminii, că este casa noastră cea din urmă a pacii, acea casă, unde ne vom întoarce cu toții, după ce am trecut peste toată frica de moarte, dureri, ofuri și toate tristețile și după ce am invățat, să lăsăm toate durerile în urmă, pentru a fii, ce ar trebui să fim în egalitate cu ceea ce am fost să fim creați, adică o ființă în balanță totală între pătratele fizice, emoționale, intelectuale și spirituale, o ființă deci, care a recunoscut, că adevărata dragoste nu are drepturi de proprietate și cu cuvântul < dacă > nu mai pune condiții. Să trăim o viață a dragostei totale, atunci vom fi și sănătoși și întregi și vom fi în stare, să rezolvăm într-o singură viața toate sarcinile și toate finalurile.

Aceasta experiență de care v-am vorbit, mi-a schimbat viața într-un asemenea fel, cum nu aș putea reda în cuvinte. Dar eu cred, că atunci am înțeles și faptul, că dacă eu, aș povesti cunoștințele mele despre o viață după moarte, în adevăratul sens al cuvântului să trec prin o mie de decese, căci societatea în care trăiesc, ar încerca, să mă rupă în bucăți. Dar experiența și cunoștiința, bucuria, dragostea și neliniștea, care ar urma acestei frici, pe lângă toată răsplata, vor fi mult mai mari decât orice fel de dureri.